13 / 15

L.S.

CARPATICA

REVISTĂ LITERAR-ARTISTICĂ A LIGII SCRIITORILOR DIN ROMÂNIA ȘI DE EXPRESIE ROMÂNĂ DE PRETUTINDENI

Filiala Argeș

Director şi fondator
Vasile Dorin Ghilencea

6,5 lei

CARPATICA - revistă literar-artistică, trimestrială,
a filialei Argeş a Ligii Scriitorilor din România şi de Expresie Română de Pretutindeni,
editată în colaborare cu Centrul Cultural-Piteşti.

CENTRUL CULTURAL PITEŞTI

Numărul de faţă al revistei a fost tipărit cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Echipa redacţională

Abonamentele sau **sponsorizările** se pot face în contul nr. 01205N86824, deschis la Banca Transilvania, sucursala Piteşti. Titular de cont: Asociaţia Liga Scriitorilor Argeş. CIF 25696669.

Tiparul executat la ARGEŞUL S.A. **ISSN 2285-1534**

Pentru corespondenţă şi publicitate:
carpatica.lsarges@yahoo.fr

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ **ligascriitorilordinarges.wordpress.com**

COMPONENŢA FILIALEI ARGEŞ A LIGII SCRIITORILOR din ROMÂNIA

Vasile Dorin GHILENCEA
preşedinte

Octavian-Eliseiu BRĂTAN
Aurelia CORBEANU
Nicolae COSMESCU-secretar
Ion DINCĂ-membru, Comisia de cenzori
Mariana DOBRIN
Nicolae EREMIA
Mihail GHIŢESCU-şef, Comisia de cenzori
Marius Valeriu GRECU
Steluţa ISTRĂTESCU-vicepreşedinte
Constantin PĂUN
Nicolae PETRESCU-vicepreşedinte
Ilzi SORA
Romel STĂNCIOIU
Constantin VĂRĂŞCANU-membru, Comisia de cenzori
Maria Mona VÂLCEANU

Redacţia şi premianţii din 2014

De la stg. la dr.: Adrian Mitroi, Ilzi Sora, Bogdana-Elena Simionescu, Nicolae Cosmescu, Vasile Dorin Ghilencea, Nic Petrescu, Constantin Vărăşcanu

Pentru că numărul din martie apare în preajma Zilei femeii, în loc de editorial, redacţia revistei Carpatica dedică tuturor reprezentantelor sexului frumos poezia de mai jos şi urarea de

LA MULTI ANI!

Sărbătoarea femeilor

E ziua ta, mirifică femeie,
Tu, ce păstrezi în veci a vieţii cheie;
E ziua-n care visele senine
Alungă nori din tragice destine.

E ziua ta, diafană făptură,
Ce preţuieşti mângâieri şi căldură,
Inima-ţi speli în rouă de blândeţe
Şi te hrăneşti cu şoapte de tandreţe.

E ziua ta, energică fiinţă
Plină de hotărâre şi voinţă,
Tu porţi în tine emblematic har
De-a-mpinge către culmi al lumii car.

E ziua ta, purtătoare de viaţă,
Tu, care dai misterele pe faţă
Şi împlineşti al omului destin
Prin chinurile darului divin.

Ziua vieţii tale, eternă mamă,
Ce-ţi umpli sânul dulce fără teamă
Şi-ţi creşti copiii-n raza fericirii,
Copii doriţi în tainele unirii.

E ziua celei ce Domn a născut
Şi veac de mântuire a-nceput,
Ziua-n care întunecarea firii
S-a limpezit prin botezul iubirii.

E ziua-n care gândurile noastre
Înalţă-al vostru suflet către astre,
Purtând pe-aripi de sfântă bucurie
Iubită, mamă, fiică, sau soţie.

Vă oferim în dar jertfă de flori
Ce umplu greul vieţii în culori,
Iar, prin pecetea pusă-ntr-un sărut,
Vă mulţumim, umili, că ne-aţi născut!

Adrian Mitroi

Păcatul

Ilzi Sora

– Ia şi mănâncă. Sunt cornuleţe cu nucă făcute de soţia mea.

– Mă scuzaţi, părinte, dar eu nu mănânc carne de porc şi cornuleţele sunt, poate, făcute cu untură.

– Nu, fii liniştită! Sunt făcute cu margarină.

Am luat cu încredere câteva şi am mâncat. Erau aşa de bune! Coana preoteasă era o gospodină desăvârşită. Şi dulceţurile făcute de ea erau atât de gustoase, că te lingeai pe degete.

Deodată, preotul satului izbucni în hohote de râs demonic.

– Ai păcătuit! Ai mâncat porc! Cornuleţele sunt făcute cu untură. Eşti o păcătoasă!

Ultimul cornuleţ l-am înghiţit nemestecat şi parcă mi-a rămas în gât.

– Ba nu, părinte. Păcatul acesta este al dumitale. Eu am luat şi am mâncat pentru că m-ai încredinţat că sunt curate.

– Aşa, care va să zică? E păcatul meu?

Şi bucuria demonică dispăru de pe chipul lui. Deveni grav şi mi se adresă grăbit:

– Ai venit la telefon?

Era în toamna anului 1985. Terminasem de curând facultatea şi fusesem repartizată în judeţul Gorj, prin „decretul legării de glie”, instituit de prima tovarăşă a ţării, Elena Ceauşescu.

Printre puţinele persoane ce posedau în vremea aceea un post telefonic fix, la ţară, se număra şi preotul satului, din acel mic cătun uitat de lume, cântat doar într-o binecunoscută melodie populară, datorită râuleţului care îl străbătea.

Fiind repartizată ministerial, luasem o „plasă” extraordinară crezând că satul, având gară, există mijloace de transport cu care se poate face naveta. Însă gara se afla la cinci kilometri distanţă de şcoală şi nu exista decât un singur tren pe zi.

M-am simţit dintr-o dată singură, părăsită de toţi, neputând comunica decât foarte rar cu cei dragi şi acest lucru era posibil doar dacă mergeam la telefon la nesuferitul de preot, despre care auzisem de la săteni că o bătea uneori crunt pe coana preoteasă, învăţătoarea satului, femeie liniştită şi de caracter, sărmana. Bârfitorii spuneau că-i mersese vestea pentru frumuseţea ei în peste opt comune, şi că, în tinereţe, fusese curtată de mulţi băieţi iubăreţi, pe care îi pusese pe jar, dar popa Zamfir le-o luase înainte. Şi acum, după atâţi ani, încă mai era gelos pe ea.

Coana preoteasă mă duse să-mi arate casa şi mă aşeză într-una dintre camere, pe o laviţă, ce era de fapt, coşciugul pe care şi-l comandaseră încă din timpul vieţii, ca să nu-i împovăreze pe copiii lor cu grija acestuia, când le-ar fi sosit ceasul. La cei douăzeci şi patru de ani ai mei, nu mai văzusem niciodată ca cineva să-şi ţină coşciugul în propria casă, ca pe o mobilă. M-am înfiorat şi am pornit mai departe să bântuim prin casa văruită în alb, cu aspect de muzeu de antichităţi.

Toate mobilele purtau amprenta bunăstării. Din nuc masiv, bine lustruite, nu-ţi mai luai ochii de la ele. Feţele de mese şi perdelele brodate de mâinile harnice şi iscusite ale preotesei misterioase, erau de un alb strălucitor.

Bătrâna vorbea puţin şi zâmbea şi mai puţin, deşi era foarte ospitalieră şi îndatoritoare. Mă simţeam bine în prezenţa ei, poate pentru că era şi ea tot dascăl, ca şi mine.

– Să nu te superi pe părinte, că aşa este el, glumeţ din fire. Să mai vii pe la noi. Îmi face o deosebită plăcere să conversez cu dumneata, să-mi povesteşti ce mai e pe la şcoală.

La plecare îmi vârî în traistă, ca de fiecare dată, o felie mare de cozonac şi o sticlă din mustul fabricat cu mâinile ei din via ce slujea drept umbrar, din faţa casei.

Ilzi Sora

GREIERELE ŞI FURNICA

PAMFLEŢEL-PARODIE

I-a „furat” copilăria. I-a înlocuit mama. Nefericită alegere! Când s-a trezit din „coşmarul dulce”, a scuturat jugul. Cum să mai dea timpul înapoi?

Era în clasa a XI-a când a picat în „plasă”. S-a certat cu toţi pentru ceea ce el numea „iubire”. În loc să se ocupe de vioara lui, „greierele” se ocupa de „furnică”. Iar furnica se voia mămică. Dădăcea toţi copiii rudelor şi prietenilor.

Firea ei jucăuşă, vorba piţigăiată, antrenată special, stârnea zâmbete de compătimire. O părăsise prietenul care era de aceeaşi vârstă, datorită atitudinii ei infantile, şi rămăsese „fată bătrână” ce „punea” ochii pe „tinerei”. Slabi, neatenţi, nepregătiţi, ei credeau că sunt puşi în valoare, dar furnica îşi urmărea scopul ei: să-şi găsească unul mai tânăr cu mulţi ani pe care să-l conducă şi cu care

să se fălească, aşa cum văzuse la familia de cântăreţi pe care o admira şi în care un alt „greier”, ceva mai copt la minte, devenise un model pentru greieraşul în devenire.

Furnicuţa reuşise o performanţă fără egal: răsturnase valorile moderne conform cărora fata îşi „vindea” tinereţea. Acum era invers: părinţii şi invidioşii aveau să-l piardă pe greieraş; îl ţinea ea. Activitatea de maseuză la domiciliu îi aducea un venit suficient ca să facă ce voia din greieraş. Era foarte cumsecade. Nu era zgârcită, ca furnica din poveste de care se ruga greierele cu cerul şi cu pământul, să-i dea şi lui un bob la iarnă, ca să nu moară de foame. De data aceasta se ruga ea de greiere să mănânce toate bunătăţile pe care i le cumpăra cu mânuţele ei harnice de la magazinul din colţul străzii. Iar el făcea nazuri, că mămica lui gătea mai bine.

Curând greierele deveni major şi credea că ştie el ce face. Îi plăcuse mult să se joace şi chiar mai trăgea nădejde la câte o coleguţă de seama lui, dar furnicuţa răsărea de pe unde nu te aşteptai, şi-i tăia elanul tineresc.

Mai era puţin şi venea iarna. Dar el parcă se afla în mirajul deşertului şi vedea lucrurile într-o mărime exagerată: o tufă ofilită i se părea o pădure de copaci falnici. Cedase iluziei. Nu i se putuse împotrivi. Alunecase pe marginea prăpastiei, în care căzuseră şi alţii înaintea lui. Tot ce clădise până atunci se surpa încetul cu încetul. Era de râsul tuturor.

Cum să scape de antenele furnicuţei? Exista o singură soluţie: să evadeze! Va pleca, în Spania. Cu vioara sub braţ, zbură cu autobuzul Eurolines până la Madrid. Acolo, bunicuţa paternă îl aştepta cu braţele deschise. Va începe o viaţă nouă.

A doua zi, dis de dimineaţă, plecă pe străzile înţesate de turişti să le cânte serenade, ca un trubadur cu repertoriu restrâns, şi să adune câţiva bănuţi, primii din viaţa lui. Cu greu se oprea câte un turist curios să audă ce scârţâie acolo bietul tânăr cerşetor cu studii neterminate. Nu strânse nici de-o pâine şi plecă gândindu-se trist că în timp ce colegii lui se distrau, el se lupta din greu să-şi câştige existenţa. Ajuns în Parcul Retiro, se aşeză pe o bancă şi începu să plângă…

Steluţa Istrătescu

VRĂBIUŢA

(continuare din numărul precedent)

– Să vă fie de bine! Şi de învăţare de minte pe viitor.

„Nous avons avale la boulle”, adică am am înghiţit găluşca şi am băgat la cap pentru viitor. Desigur, consecinţele, precum ne avertizase el, n-au întârziat să apară. La câteva zile, ni s-a transmis „de sus”, că noul şef de catedră nu e nimeni altul decât John, de fapt Ion. Bineînţeles că nu ne ceruse nimeni părerea. Regula după care ne ghidasem mereu ca şeful să fie cel care se apropia primul de vârsta de pensionare, fusese total ignorată. Aşa că, neavând încotro, l-am uns şef, deşi mai avea ani buni până la pensionare, fiind chiar mai tânăr decât Nicle şi Margot, Margareta de fapt, franţuzoaicele noastre.

Şi, în premieră, noul nostru şef şi-a manifestat hotărârea de a-şi lua rolul în serios. Deîndată ce a fost uns, şi-a îmbrăcat straie de mare îndrumător şi spre surprinderea noastră, după doar câteva zile şi-a exprimat doleanţa de a asista la ore, deşi în afară de germană, nu prea o scălda în celelalte limbi străine. Iniţial crezusem că nu e decât o chestiune de faţadă, care să dea bine din exterior, şi îl lăsam să-şi dea importanţa cuvenită rangului, făcându-l să creadă că e precum propovăduieşte şi că „indicaţiile sale preţioase” ne sunt de real folos, ştiind că pe şefi nu trebuie să-i contrazici sau cumva, doamne fereşte, să-i superi.

După ce s-a vânturat preţ de câteva săptămâni pe la orele câtorva dintre noi, cu nelipsitul lui caiet de observaţii în care îşi nota cu conştinciozitate tot ceea ce mişca, evident fără să găsească vreun motiv de nemulţumire, lucru care ar fi justificat pe deplin necesitatea existenţei funcţiei în care a fost numit, s-a văzut nevoit să renunţe a ne mai „deranja”. Totuşi nu-şi găsea liniştea. Trebuia găsit ceva, ceva care să atragă aprobarea, dar mai ales aprecierea celor care l-au investit cu această nobilă misie. Se tot frământa, se agita, devenise mai nervos şi mai puţin comunicativ şi toate astea până într-o bună zi, când i-a venit ideea salvatoare.

Ziua aceea s-a nimerit să fie în apropierea vacanţei de iarnă, când de o bicei se încheiau mediile iar interesul elevilor pentru studiu era din ce în ce mai puţin vizibil.

– Mergem la oră la doamna Iulicica. Rusoaica noastră a întrecut măsura – a rostit oficial, cu un glas tăios dar triumfător, ca şi când făscuse o descoperirea epocală, aducând şi argumentul suprem: Dă nota doi elevilor care nu au cartea sau caietul la ei. Aşa ceva nu este admisibil. Trebuie s-o punem la punct! Sau măcar să-i atragem atenţia – şi-a încheiat discursul ceva mai dulceag, descifrând probabil surprinderea, ca să nu spun dezaprobarea, în privirile noastre.

John îi spunea rusoaica, mai ales când se enerva. Destul de ciudat – şi n-am încercat vreodată să ne explicăm acest lucru – niciuna din noi nu-i spusese astfel. Poate şi unde era mai în vârstă şi, oarecum, mai specială. Pentru noi, dar mai ales pentru elevi, ea era Vrăbiuţa. Şi aşa i-a rămas numele până în ziua când ne-a spus „dasfidania” (la revedere), în clipa când s-a retras pentru a fi „aşezată în cripta amintirilor”, după cum spusese un renumit profesor de limba română, cu ocazia evenimentului similar. Supărarea neamţului nu ne-a luat prin surprindere. Cine nu cunoştea povestea cu „doica”! Ne amuzam copios când ea înseşi ne povestea cu lux de amănunte şi, desigur, nedumerită, cum elevii nu-şi scriu tema, sau nu au cartea la ei, scuzându-se mereu cu aceeaşi voce plângăcioasă şi bineînţeles prefăcută „ia zabâla tetradi doma” (mi-am uitat

caietul acasă), punând-o în situaţia de a-i sancţiona prin acordarea acelui doi de care şeful nostru deabia acum aflase.

Printre cele mai simpatice profesoare ale cancelariei, Vrăbiuţa nu era numai o prezenţă agreabilă dar şi mare amatoare de „o şuetă". Oridecâteori ne vedea stând de vorbă, nu întârzia să ni se alăture zâmbitoare şi mereu bine dispusă, dându-şi cu părerea în orice problemă. Nu exista domeniu în care să nu fie expertă. Şi bineînţeles că o lăsam mereu să aibă ultimul cuvânt.

Minionă, cu părul blond, ochi albaştri, rotofeie şi cu un mers sprinten, graţios ca de balerină, cu paşi mărunţi, parcă anume măsuraţi – de unde presupun că i se trăgea şi numele de Vrăbiuţa – pe care de multe ori îl exagera în mod deliberat, amintindu-ne că urmase şi şcoala rusească de dans, „studiu obligatoriu" la vremea când studiase ea. Cu un ten alb ca de marmură, care căpăta o nuanţă roz transparentă oridecâte ori se emoţiona sau se enerva, ceea ce se întâmpla destul de des, şi cu sprâncene negre fin desenate şi ridicate arcuit deasupra ochilor de un albastru strălucitor, nu putea trece pe lângă tine fără să nu-ţi atragă privirea. O grijă deosebită avea în alegerea celui mai potrivit ruj, de obicei roşu carmin, pentru a-şi contura buzele subţiri dar armonios alcătuite. „Cu buze atât de frumoase, dar cu un ciripit ca al ei", cum spunea nea Nae, profesorul de sport, „să te ferească sfântul să intri vreodată în ciripitul ei, că nu mai scapi până nu te întoarce pe toate feţele şi oricum nu mai ieşi basma curată".

Ceea ce te frapa la prima vedere era maniera extravagantă, ca să nu spun bizară de a se îmbrăca, „toaletele" ei fiind reminiscenţele anilor de tinereţe pe care încă „îmi permit să le port, pentru că mi-am menţinut supleţea anilor de studenţie" şi ridicând braţele deasupra capului, făcea o piruetă cam poticnită, precum o balerină ieşită la pensie, lăsându-te s-o admiri din toate unghiurile. Bineînţeles că unul din noi trebuia să exclame „vai, uimitor cât de bine v-aţi menţinut!", după care, încântată la culme, te răsplătea cu irezistibilul zâmbet al vedetelor de cinema din anii '30. Culorile ei preferate erau roşu, mov cardinal, verde smarald şi albastru electric, astfel că rareori sau aproape deloc, o vedeai în culori terne. „Ciornâi" (negru) e numai marea şi dracu" ne spunea, ridicând degetul ameninţător. „Culorile regale sunt pentru mine. Aţi văzut voi regine îmbrăcate în negru?" Desigur, ne lăsa fără replică.

Singurul care îşi lua libertatea s-o tachineze, în încercarea de atâtea ori neizbutită de a o determina să-şi mai îmblânzească gusturile, era nea Nae. „Las-o mai moale cu roşul ăsta strident, că doar nu eşti Dama cu Camelii", încerca s-o apostrofeze, când o vedea îmbrăcată cu o rochie vaporoasă şi exagerat de învolănată. Pentru un privitor neavizat, schimbul de replici care urma între cei doi părea inadmisibil de „tăios". Dar nu şi pentru noi. Cei doi formau deliciul cancelariei. Din toate punctele de vedere. Vrăbiuţa minionă, deabia de-i ajungea la umăr, delicată, cu o voce piţigăiată, nea Nae înalt, masiv, o matahală de om şi o voce puternică de o auzeai de la capătul celălalt al coridorului, erau precum Stan şi Bran, cuplu în care Bran era mereu cel păcălit. La fel se petrecea şi în cazul lor. Deşi nea Nae era cel care provoca duelul, tot el era cel care ieşea învins din bătălie. Ultimul cuvânt îl avea fireşte Vrăbiuţa, indiferent dacă dreptatea era sau nu era de partea ei. „Doamnele au întotdeauna dreptate", îşi justifica nea Nae înfrângerea. Aşteptam cu înfrigurare finalul fericit ca, părăsind câmpul de luptă, să ne vedem fiecare de treburile noastre, amuzaţi la culme şi fericiţi pentru victoria „frumosului". Desigur că nu uitam niciodată s-o felicităm, lucru care o încânta la culme.

Puţini probabil îşi mai aminteau, sau unii chiar nu ştiau că studiase la Moscova, la Universitatea Lomonosov, lucru de care era pe drept cuvânt mândră şi în afară de câteva ciudăţenii de care ne amuzam copios, era o bună camaradă şi neîndoielnic o foarte bună cunoscătoare a limbii şi literaturii clasice ruse, astfel că oricând ai fi putut întreţine o discuţie interesantă şi mai ales documentată cu ea când, şi nu de puţine ori trebuia să cedezi, recunoscând că argumentele ei erau mai solide. Cea mai veche în catedra noastră, ar fi trebuit să-l urmeze pe „notre chef", însă refuzase cu o vădită notă de superioritate, spunând că rolul acesta nu se potriveşte de fel cu „firea mea boemă", atrăgându-ne atenţia că „menirea femeii este să fie frumoasă şi delicată ca o floare, nu pusă la jug la care să tragă precum boul".

Zis şi făcut. Alegem ziua şi ora potrivită, şi în frunte cu John, străbatem coridoarele şi scările interioare, până ajungem în clasa cu pricina. O clasă friguroasă, în fundul coridorului de la etajul doi. Era iarnă şi căldura deabia de ajungea la clasele de la parter. Aşa că la etaj nici nu se punea problema. Copiii, aşteptau liniştiţi în băncile lor. Zgribuliţi, îmbrăcaţi în paltoane, înfăşuraţi cu fulare şi mănuşi în mâini s-au ridicat ca la comandă la intrarea noastră, făcă să se arate uimiţi de numărul mare de profesori care le-a invadat clasa. După ce au răspuns cu un glas cam anemic salutului „zdrastvuite!" al profesoarei s-au aşezat liniştiţi la locurile lor. Clasa fiind foarte mare – pe vremuri aici fusese internatul liceului – n-a fost o problemă să găsim câteva bănci libere în fundul clasei. Ne-am aşezat în ultimele două, şeful, conform rangului, instalându-se în banca din faţa noastră.

După notarea absenţelor, Vrăbiuţa trece la verificarea temei. Coboară de la catedră şi se îndreaptă spre rândul de la fereastră. Ajunge la prima bancă şi întreabă :

– Gde tetradi? (unde e caietul)

– Net netradi! (nu am caiet) – răspunde elevul cu voce vinovată, ascunzându-şi bărbia mai adânc în fular.

Vrăbiuţa revine la catedră de unde fără ezitare rosteşte:

– Dva (doi)!

Apoi coboară de pe piedestal şi trece la banca următoare unde adresând aceiaşi întrebare, primeşte invariabil acelaşi răspuns.

– Net tetradi!

Repetă aceiaşi navetă spre catedră unde garniseşte rubrica elevilor verificaţi cu acelaşi doi, desenat cu măestrie precum o lebădă. Neamţul nostru începuse deja să scoată flăcări pe nas. Întorcându-se spre noi, răbufneşte indignat:

– Uite, afurisita de rusoaică, nici în prezenţa noastră nu se jeneajă. Face doar cum o taie capul. Nu e admisibil – şi continua să se agite, învârtindu-se pe locul lui. De fapt dorea să spună „în prezenţa mea", dar dintr-o rămăşiţă de

bun simţ sau probabil din respect pentru „vârsta noastră”, ne-a inclus şi pe noi în indignarea lui. Şi se tot vânzolea, întorcându-se din când în când spre noi, aşteptând aprobarea noastră, aprobare care se lăsa întârziată. Îl lăsăm să se agite în sucul propriu, amuzate de situaţia în sine şi mai ales de agitaţia lui, care ni se părea şi mai comică.

Considerând că a decorat catalogul cu destule lebede, Vrăbiuţa trece la partea a doua a lecţiei. Verificarea cunoştinţelor. Ridică un elev în picioare, cerându-i să citească lecţia de zi. Elevul începe să citească textul cu vădită dificultate. De fapt deabia reuşea să silabisească cuvintele, scrise cu litere ce păreau prea puţin cunoscute de el.

– Aurel Vlaicu. . . . bâl. . .bâl. . . samaliot. . .on jiviot . . . (Aurel Vlaicu. .a fost pilot. . a trăit. .).

După câteva propoziţii schingiuite, Vrăbiuţa deja enervată îi adresează o întrebare:

– Cto bâl Aurel Vlaicu? (cine a fost Aurel Vlaicu?)

Niciun răspuns. Elevul, evident, nu înţelesese o iotă din textul citit. Deci, cu atât mai puţin putea pricepe întrebarea profesoarei. Vrăbiuţa, din ce în ce mai impacientată, repetă aceiaşi întrebare. Din nou tăcere şi ridicare din umeri. Vrăbiuţa se enervează mai tare.

– Cto bâl Aurel Vlaicu?

Acelaşi tăcere. Colegul de bancă al elevului chestionat, dorind să-l ajute, îi şopteşte, privind speriat spre noi, dar mai ales spre profesoară.

– Celovec! (om)

Elevul timorat prinde totuşi cuvântul din zbor. Desigur, fără să-i înţeleagă sensul.

Vrăbiuţa repetă aceiaşi întrebare, de data aceasta parcă ieşită din minţi.

– Cto bâl Aurel Vlaicu?

Elevul, încurajat de privirea colegului, răspunde prompt, ridicând privirea, sigur pe el şi chiar cu oarecare mândrie.

– Celovec! (om)

La care Vrăbiuţa noastră răbufneşte, de data aceasta în română, pufnind de indignare.

– Pi dracu, că n-o fi fost câine! – şi trânteşte cartea de bancă, făcând un zgmot atât de tare, încât toate capetele elevilor s-au întors mirate spre protagonişti.

încât noi, care studiasem rusa în şcoală şi înţelesesem comicul situaţiei, am izbucnit în râs. Copii, au întors capetele spre noi, privindu-ne cu nişte ochi măriţi de uimire. Evident, nu fuseseră atenţi la dialogul dintre cei doi, frigul făcându-i să-şi îndese capetele zgribulite şi mai adânc în hainele groase. Nu ştiau ce să creadă. Vrăbiuţa roşie de furie, iar noi râzând în gura mare. Neamţul ne privea şi el şocat. Mai rău decât elevii, nu înţelesese o iotă din cee ce se întâmplase.

– Ce aveţi fetelor, de ce râdeţi? – ne tot întreba cu ochii măriţi de uimire, ridicând din sprâncenele stufoase, ţuguindu-şi buzele cărnoase şi netezindu-şi mustaţa.

Am râs şi mai tare. Bineînţeles că nu-i puteam răspunde. Vrăbiuţa ne privea şi ea cu aceiaşi nedumerire, neînţelegând ce fusese atât de nostim în ceea ce spusese, încât să ne facă să râdem până la lacrimi. Cel mai dezamagit era însă neamţul, care ne tot bombarda cu întrebări la care nu-i puteam da niciun răspuns. Cum să-i explici, când povestea era mult prea complicată ca el s-o poată înţelege în două vorbe.

Între timp, Vrăbiuţa şi-a continuat lecţia, fără să mai ţină seama de vreo altă reacţie la fel de neaşteptată din partea noastră. Când ne-am mai liniştit, neamţul s-a întors spre noi, intrigat la culme şi agitându-şi braţele, a început să ne asalteze cu întrebările. Am încercat să-i explicăm detaliat întreaga poveste. A ascultat cu toată atenţia şi când şi-a dat seama de ridicolul situaţiei, a izbucnit într-un râs din care nu mai puteam niciuna din noi să-l potolim. Copiii nu ne-au mai dat nicio atenţie. Nici măcar nu au mai întors capetele spre noi. Neamţul nostru râdea din ce în ce mai tare. Şi nici noi nu ne lăsam mai prejos. Avea o figură atât de caraghioasă încât ne-a făcut şi pe noi să râdem şi mai tare. În final, n-a găsit nimic mai nimerit decât să iasă din clasă şi până la sfârşitul orei nu s-a mai întors. Coridorul larg şi gol îi multiplica râsul de nesfârşit, făcându-ne şi pe noi să râdem în hohote.

Asta a fost de fapt, ultima lui „inspecţie” ca şef de catedră. Vrăbiuţa noastră l-a lecuit pentru totdeauna.

Şi din ziua aceea a devenit cel mai bun camarad, „atingându-ne” doar cu o floare în ziua de întâi martie a fiecărui an.

DESPRE ECUMENISM

Vasile Dorin Ghilencea

La început de mileniu trei a apărut sintagmatic: “va fi un mileniu religios, sau nu va fi deloc?”. Iată, sintagmei a apărut, regretabil în realitate fenomenul “Godzila”. Adică, terorismul subordonat unei părţi a lumii. Cum nu ne ocupăm de politică, dar nu suntem absenţi de ceea ce se întâmplă pe mapamond, şi mai recent, magistral în Centrul Culturii Europene, opozabilul, ca întâmpinare firească face apel ca-ntotdeauna în faţa “ideii de rău” manifestat, cu sentimentul religios.

Ei bine, Sfânta Scriptură ne vorbeşte de multe ori despre Unitate în construcţia Binelui, a frumosului şi a iubirii. Astfel, din epistola aposolului Pavel către efeseni Rostise atât de nostim şi cu un accent atât de pur rusesc, citim: “Este un singur trup, un singur duh (Sfânt pentru larga Ortodoxie şi catolicism), un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez (întru duhul Sfânt) zicem noi ortodocşii români convinşi ipotetic, un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor...”.

În ultima rugăciune, Iisus Cristos s-a rugat Tatălui: “Toţi să fie una, pentru ca toată lumea să creadă că Tu M-ai trimis...”.

Acum după două mii de ani, discipolii lui Iisus nu numai că nu au ajuns la “unitatea desăvârşită” dar nu au ajuns nici la o unitate superficială, am zice, de vreme ce, în

lume există în loc de Tainele Sfintei Scripturi, concepţii eretice şi terori, ale dabolicului.

Pentru a înţelege azi în mod biblic unitatea ca o “datorie de realizat”, trebuie să analizăm mai bine învăţătura Bibliei (de preferat, cea scrisă de Iuda, a fi cea adevărată). Iisus, încă de la începuturi a divinizat tabăra discipolilor în două: iudaişti şi elenişti.

Prin prezenţa Sa pe pământ Iisus Cristos a determinat o aşa mare bogăţie spirituală, mult îndrăgită de credincioşii ortodocşi, demiurgi, ceea ce ar însemna, după părintele Arsenie Boca – Sfântul Ardealului – că a chemat la rugăciune Duhul Sfânt, încât trebuie să i te supui cu evlavie înţelegându-i taina: “Dacă m-ai chemat, lasă-mă să te ajut!”. Acea bogăţie are în chintesenţa sa orizontul intelectual şi pe cel sufletesc, ambele de necuprins, încât nu a fost om care să le fi putut moşteni pe toate în întregime.

Toţi urmaşii lui Iisus au moştenit doar câte “o parte” din această bogăţie. Apostolul Pavel vorbeşte despre această epistolă către corintieni: “...căci cunoştem în parte...” şi astfel şi cunoşterea lui Iisus este doar o parte din totul. Aşa s-a ivit raportul Iisus şi Legea, al cărui rezumat ar fi: “în Iisus a trăit în deplină armonie fidelitatea faţă de Lege (Tora) şi critica faţă de Lege (Tora).

Analizând cuvântarea de pe munte, şi în aceasta vom găsi unitatea de gândire. Dar această unitate nu a putut fi însuşită de apostoli. De aceea tabăra lui Isus s-a împărţit în două: Adică, pentru dragostea majorităţii lumii de a îmbrăţişa iubirea, binele şi frumosul în viaţă, asemeni porpovăduirii fidelităţii faţă de Iisus şi faţă de Lege şi, cealaltă tabără a urâtului şi răului care popăvăduieşte ostilitate afaţă de Lege a lui Iisus.

Biblia ilustrează detaliat cum nu au putut cele două tabere să fie întru Cristos. Şi astăzi putem observa această “fisură” a tragismului de pe “trupul lui Iisus”, având rădăcinile în istoria Bisericii Universale.

De aceea, iubind Binele şi Frumosul cu fidelitate întru Iisus, urmăm mesajul istoriei, pentru a ne de seama, biblic, ce înseamnă azi unitatea. Decât recunoscând cu plecăciune că nimeni nu poate duce la desăvârşire deplină bogăţia lui Iisus, de unul singur, ci trebuie să fim fideli faţă de partea de moştenire primită, având datoria de a căuta şi păstra unirea Duhului Sfânt, prin legătura păcii, iubind purtătorii de bine şi rugăciunile, indiferent dacă spunem cu smerenie: Ave Maria gratia pleina obenedictus fructus Tu Uiesus. Tatăl nostru, fiind covorul înălţător către Cer la început de zi, de lucru, de putere şi cel de decor sufletesc pentru odihnă însoţit de simbolul Credinţei ca astfel să fie una.

Romel Stăncioiu

SCRIERILE LUI CICERO

Cu toate că a dus o viaţă politică intensă şi agitată, Cicero a avut timp să ne lase moştenire o operă destul de bogată şi diversificată, care îşi păstrează acurateţea şi stilul inconfundabil, denumit generic „*stil ciceronian*”, caracterizat prin amploare, simetrie, strălucire şi rigurozitate.

Opera sa nepreţuită, cuprinde tratate de filosofie morală, de retorică, numeroase discursuri şi o bogată corespondenţă, în care autorul ne dezvăluie intrigile din for şi din senat. Cele 800 de scrisori, scrise între anii 68 şi 43 î.Hr., au fost grupate în funcţie de destinatar în patru culegeri; *Epistule ad Quintumfratem*, în trei cărţi; *Epistule ad familiares*, în şaisprzece cărţi; *Epistule ad Atticum* în şaisprezece cărţi; *Epistule ad Brutum* în cinsprezece scrisori.

Corespondenţa sa prezintă un mare interes prin valoarea istorică a informaţilor foarte interesante pentru cunoaşterea epocii în care a trait şi a personalităţii autorului, considerat pe bună dreptate un *homo universalis*. Discursurile se impart în pledoarii civile şi politice, în total înnumăr de 57, dintre care foarte puţine s-au păstrat integral, în jur de 17, majoritatea se păstrează sub formă de fragmente. Toate fac dovada unei virtuozităţi de excepţie, ale cărei trăsături definitorii sunt: inteligenţa şi sobrietatea argumentării, echilibrul expresiei şi în cele din urmă auditoriul.

Discursurile lui Cicero, care au ajuns până la noi, ilustrează toate procedele care asigură sucesul artei oratorice. Ele excelează în a prezenta cu înflăcărare o latură a problemei, un aspect al orcărui personaj, în a ţine trează atenţia auditoriului cu ajutorul anecdotelor sau poantelor umoristice; nu lipseşte nimic, nici apelul la vanitate, la prejudecată, la sentimente, la patriotism şi pietate, nici expunerea fără menajamente a tot ce i se poate imputa adversarului, greşeli reale sau simple bârfe, care se referă la viaţa publică sau cea privată. Discursurile ciceroniene sunt o fericită armonizare între talentul înnăscut, vasta cultură pe care o stăpânea cu prisosinţă şi practica îndelungată desfăşurată în forum sau tribunale.

Cele mai importante discursuri care i-au adus lui Cicero faima de mare orator, şi-l încununează cu o aură bine meritată , sunt cele patru *Catilinare*, iar spre sfârşitul vieţii cele paisprezece *Filipice* prin care i-a atras mânia lui Marc Antonius şi implicit moartea marelui orator. Dar cele mai reprezentative opere care l-au cosacrat ca mare scriitor al antichităţii romane, rămân tratatele filosofice şi cele retorice. Opera sa filosofică, chiar dacă nu reprezintă o antologie confesionlă,trebuie apreciată pentru adaptarea modelelor filosofice greceşti la spiritualitatea şi mentalitatea romană. Opera lui, alimentată de o erudiţie imensă, a servit în primul rând la difuzarea temelor filosofice greceşti în lumea latină. După modelul marilor filosofi Platon şi Aristotel, Cicero îşi compune tratatele filosofice sub formă de dialog, preferând ca metodă

dialectică, disputa de tip neoacademic, cu argumente pro şi contra pentru fiecare problemă luată în dezbatere.

Primele scrieri filosofice ale lui Cicero sunt: *De republica* şi *De legibus. De republica – Despre stat* – scris între anii 54-51 î.Hr., este un dialog socratic pe tema celei mai bune forme de guvernare şi a calităţilor conducătorului ideal. *De legibus – Despre legi* – poartă acelaşi titlu ca şi celebrul dialog al lui Platon – Legile, şi a fost scris în ultimii ani ai Republicii Romane. Este tot un dialog fictiv, pe tema celei mai bune legislaţii şi a tipului ideal de constituţie. *Paradoxa stoicorum – Pardoxurile stoicilor* – o culegere de paradoxuri stoice,comentate pe larg. *Academica priora et posteriora – Academicile prime şi secunde* – un dialog în patru părţi pe marginea teoriei cunoaşterii, între reprezentanţii stoicismului, epicureismului şi neoacademismului.

De finibus bonorum et malorum – Despre supremul bine şi *supremul rău* – în care Cicero explică punctele sale de vedere cu privire la epicureism, stoicism şi platonism susţinut de Antioh din Ascalon, privid binele suprem ce poate aduce oamenilor fericirea. *Tusculanae disputasiones – Discuţiile de la Tusculum* – cuprinde o serie de dialoguri purtate la Tusculum, pe probleme de psihologie şi eteică. *De natura deorum – Despre natura zeilor* – un dialog pe tema naturii şi esenţei divinităţii, dialog la care participă reprezentanţi de seamă a trei doctrine filosofice; neoacademism, epicureism şi stoicism, care dezbat problemele fundamentale ale teologiei. Împăratul Diocleţian dispune arderea tratatelor ciceroniene De natura deorum şi De divinationes, laolaltă cu scrierile creştine. Voltaire a consideat-o „*probabil cea mai bună carte a antichităţii*”. *Cato Maior sive de senectute – Cato cel Bătrân sau despre bătrâneţe* – un dialog pe tema bătrâneţii ca vârstă şi stare de spirit, şi a morţii. *De divinationes – Despre divinaţie* – un dialog pe tema divinaţiei ca har şi artă a prezicerii viitorului. *Laelius sive de amicitia – Laelius sau despre prietenie*, cunoscută mai bine sub numele de *Amicitia*, în care face elogiul prietenei adevărate.

De fato - *Despre destin* - o expunere asupra problemei destinului. *De officis – Despre îndatoriri* – în care Cicero încearcă o sinteză a spiritului speculativ grec cu modul de gândire pragmatic al romanilor. Tratate filosofice pierdute: – *De Consolatio – Despre consolare* – lucrare dedicată sieşi, pentru alinarea durerii resimţite la moartea fiicei sale Tullia.*Hortensius sive de philosophia – Hortensius sau despre filosofie* – un fel de introducere în studiul filosofiei. *De gloria – Despre glorie, De virtutibus – Despre virtuţi, De augurii.*

În toate lucrările filosofice, Cicero doreşte cu tot dinadinsul să le ofere conaţionalilor săi principiile celor mai nobile ştiinţe, elocinţa şi filosofia, ca aceştia să devină cât mai instruiţi.

Tratate retorice.

Majoritatea operelor retorice sunt scrise între anii 46-44 î.Hr., după elaborarea tratatelor filosofice. După întoarcerea sa din exil, Cicero, dezamăgit de decadenţa morală şi politică a republicii, scrie tratatul *De oratore – Despre orator*, – în care descrie oratorul ideal pe care şi-l imaginează ca pe un ghid moral al statului. *Partitones oratoriae – Paravane oratorice* – un manual în care tatăl Cicero dă lecţii de elocinţă fiului său Marcus.

Brutus – reprezintă o adevărată istorie a elocinţei romane, *Orator* – în care Cicero defineşte profilul vorbitorului ideal, care trebie să dispună de o cultură generală vastă şi să stăpânească expresii din toate stilurile posibile.

De optima genere oratorum – Cel mai bun orator, este o lucrare retorică în care Cicero dă răspuns la criticile făcute de oratorii romani cu privire la stilul său. *Topica ad Trebatium* – a fost scrisă la sugestia prietenului său Trebatius, şi cuprinde o înşiruire a mijloacelor cu care se pot descoperi dovezile aduse pentru susţinerea subiectului. Lecturând operele lui Cicero vom remarca spiritual subtil, poezia admirabilă, ironia scântietoare care dă savuare discursrilor sale, puterea de pătrundere a fenomenelor sociale, care fac din scrierile filosofice adevărate perle ale inteligenţiei umane.

***Bibliografie**: Romel Stăncioiu – Marcus Tullius Cicero, Ed. Napoca Star -2014*

S I C R I U Î N A V A N P R E M I E R Ă

Ionel Dincă

În zori, Oneacă ieşi pe prispa casei s-aprindă o ţigară. Din odăiţa ei, – şi mama lui –, plângând într-un prosop. Oneacă o privi mirat.

– Mamă, s-a întâmplat ceva? Ce ai, bre, eşti bolnavă? Zi, spune, ce te doare?

– Sufletul, mamă; inima! Mi-e dor de fetele-alea: de Ana, de Lenuţa...! Am 70 de ani şi mă tem c-am să mor şi nu-mi văd fetele! Doi ani, şi niciun semn de viaţă de la ele! Şi cât m-am zbătut, mamă, pentru ele!... Văduvă de când aveai tu 8 ani, – ele abia plecaseră pe 6 –, v-am crescut pe toţi trei. Tu ţi-ai ales tractorul; frumoasă meserie, n-am ce zice. Pe ele le-am dat la şcoala de meserii, mamă; croitorese de lux! Şi le-am făcut şi zestre!

– La zestre, te-am ajutat şi eu.

– Păi trebuia, măi mamă, trebuia! Cine ţi le lua în fundul gol? Ai muncit şi tu, nu zic nu. D-aia, de multe ori, şi pentru tine plâng; n-ai prea avut noroc; sau ţi-ai făcut-o tu cu mâna ta. Ai 40 de ani şi, uite, tot singur eşti prin curte. Binefăcut eşti; de deştept, nu mă plâng; să se fi lipit şi de tine vr-una, să fi avut şi tu un rost; să nu mai to-ot bănănăi prin curte, zi şi noapte, singur!

– N-am avut, mamă, cinci? Dar nu vezi? Le prieşte la vreuna locul? Stau şi mă socotesc şi nu găsesc răspuns:

“Ce au de fug de mine, că iaca cire de tămâie?!” De multe ori, de foc, de jale, chiar şi plâng.

– Şi-atunci apuci sticluţa, Onişor, şi nu-i dai drumul, mamă, până când nu vezi dublu ; până când nu mai poţi să mergi drept şi-ncepi să faci instrucţie cu câinele ; faci pe dresorul. Ai uitat când ţ-a rupt pantalonii? De ce crezi că-ţi zic toţi “Oneacă drojdierul“? Că bei aghiazmă ? Mi se pare că nu!... Te-a aflat lumea, maică! Eşti debitor; ai cont deschis la cârciumă. De câte ori nu a plătit mama în urma ta!... Ai uitat? Dintr-o amărâtă de pensie!... Dacă aş fi aruncat şi eu ca tine banii...! D-aia, Onişor, mamă, n-are curaj niciuna să se-ncărduiască cu tine. Păi s-o pui la instrucţie? Ai uitat cât s-a chinuit ultima, că după ce ai golit toată sticla ai obligat-o să se suie în dud şi să cotcodăcească? Să-i arăţi, chipurile, că tu eşti cocoşul; tu trebuie să cânţi în casă. A cotcodăcit ea, – plângea săraca şi cotcodăcea – , dar când a coborât, după ce adormisei tu, şi-a luat, amărâta, tot, – că mare lucru nu avea – , şi dusă a fost!

– Am fost la dezalcolizare, mamă; să nici nu mai aud de băutură! M-am făcut om de treabă.

– Aşa, dar stai să se convingă lumea, fetele. Ce-au trecut, două luni? Acum de-abia se-ntreabă dacă n-oi fi bolnav, de nu mai dai prin cârciumă. Unii mai ştiu că ai făcut tratament, dar ceilalţi toţi te urmăresc când mergi pe drum, să vadă, chiar mergi drept? Maicăă, dacă ai intrat în gura lumii, cu greu îi schimbi părerea!

– Nu mai beau, mamă; de asta să fii sigură; una e rezolvată; urmează o a doua – însurătoarea. Dar uită-te la mine: şi p-asta, cât de curând o pun la punct. Promit. Şi-apoi vine a treia; dar nu, asta s-o rezolv a doua; e mai urgentă. Numai să ai încredere în mine, mamă.

– N-am avut mereu, Onişor? Tu ai fost cel mai scump al mamei; chipul tatălui tău. În tine am avut mereu încredere, dar câte-o dată, ai mai nimerit şi cu oiştea-n gard; a ieşit pe dos faţă de ce ai vrut tu.

– Mamă, atunci poate eram cu capul plin; acum e pe trezie; totul gândit şi bine studiat. O să stea mâţa-n coadă, când o să-ţi povestesc. Păi, mamă, în capul ăsta, eu n-am numai tărâţe, bre... prostie; este şi-un pic de fantezie! Şi cu asta, eu, în cinci zile, ţi-aduc acasă fetele; cu gineri, cu maşini, cu tot! Că ăsta este focul tău; ştiu eu!...

– Mor, mamă, şi n-o să-mi mai văd fetele!

– ...Că sunt departe, zici? D-aia nu crezi că pot să le aduc? Păi bre..., ce sunt 80 de Km? Au maşini, mamă...! Ai încredere în mine şi, chiar de azi, punem în aplicare planul. Amândouă sunt în Balaci, amândouă au maşini mici, se scaldă în bani, pă amândouă ţi le aduc. Ţi-am spus: şi cu bărbaţi şi cu maşini. Bărbatul Anei, tâmplarul, o să-ţi aducă şi un cadou. La fel şi al Lenuţii; şi el o să-ţi aducă un cadou.

– Măi maică, nu poţi să le aduci! Ştiu că ce au avut de luat, le-am dat; restul – după ce mor; d-aia nu vin acum!

– Tocmai aici e şpirul, mamă! Asta este chichiţa: le scriem că ai murit!

Bătrâna, din înlăcrimată, izbucni-n hohote de râs.

– Şi cum le faci, măi mamă, să te creadă? – se domoli puţin din răs bătrâna. Nu ştii că nici când le-ai dat telegramă că sunt grav bolnavă, n-au dat pe brânci să vină?

– Le trimit document, mamă; poze cu tine moartă, sus pe masă, între flori! Facem fotografii! Le scriu, le trimit câte-o poză-n plic; în plus, tâmplarului, îi trimit şi dimensiuni de sicriu. Poate, mai ştii...! Că au bani, mamă!

– Onişor, mamă, – deveni grav întunecată la chip bătrâna – , tu te-ai uitat atent la ce fel de medicamente ţi-au băgat ăia de la dezalcolizare? Ţi-o fi vârât careva altfel de pastile în tratament! Ai rămas cu ceva de la dezalcolizarea aia! Cum o să ceri aşa ceva?

– Da, mamă; iar Lenuţa cu bărbatu-său să vină cu ceva îmbrăcămine pentru “înmormântare”, că sunt amândoi croitori. Şi Ana, la fel, poate să aducă şi ea ceva de îmbrăcat, dacă vrea să te considere de mamă. Ce, îţi strică două rânduri de îmbrăcăminte, mamă? Că, ă-hă, cine ştie când le mai prinzi pe-aici!... Mergi şi tu mai gătită la biserică. Uite, chiar azi le scriu scrisorile; şi facem şi fotografiile. Peste două zile, trimitem plicurile; recomandate; cu răspuns. Le scriu s-aducă şi ceva d-ale gurii, “să putem încropi şi noi, acolo..., o pomană, că ne aflăm la blană cu proviziile”.

– Şi cum o să faci pozele, mă zăpăcitule? Onică, eşti nebun! Sunt vie, maică, nu sunt moartă! Nu crezi că se cunoaşte?

– Dar poţi să faci pe moarta; şi la fix! Chiar şi pe tine însuţi te poţi convinge că ai murit, când te-i vedea-tre flori, pe masă; o candelă aprinsă şi câteva lumânări firave aruncând peste chipul tău o lumină palidă. Dar stai, vorbim prea mult şi timpul este scurt. Mergi în grădină şi vino cu un braţ de flori. Şi până vii, eu scot din ladă cămaşa aia albă, lungă înflorată, de-am primit-o la nuntă ca dar la hora mare. Când vii, te-mbraci cu ea; cu capul gol, desculţă, o pătură pe masă, tu – sus pe masă, între flori, ţii ochii-închişi şi candela pâlpâind în perete, la cap. Să vezi ce poze înduiosătoare o să iasă! Să vezi ce bine îţi stă moartă! Nici n-o să-ţi mai vină să te scoli!

– Doamne, apără-mă şi fereşte! Şi de ce cu cămaşa ta? Şi-apoi, de ce desculţă?

– Ca să priceapă, mamă, că nu ai de nici unele: nici de-mbrăcat, nici de-ncălţat.

– Ptiu! ştii că-ţi merge mintea? şi... până când sosesc ei aici, eu tot aşa culcată stau, cu mâinile pe piept?

– Nu, mamă...! Doar acum la pozat şi atunci când vin ei.

– Şi de unde ştim noi când vin?

– Păi mie unde îmi sunt ochii?

*

Face Omeacă pozele, şi-apoi scrie scrisoarea; în dublu exemplar :

“Draga mea surioară,

Scumpul meu cumnăţel,

Abia de pot să scriu de lacrimi, ceea ce vă doresc şi vouă, care nu mă aşteptam, şi nici voi, ca mama s-o mierlească, să se ducă. Cât a plâns, cât s-a văitat când a văzut că i se apropie, că îi bate în geam moartea!...

« Nu, moarteee! Nu! Fie-ţi milă! – făcea. Nu pe mine! N-ai tu destule, altele mai tinere şi frumoase? Ce faci tu cu o hoaşcă? Tocmai la mine te oprişi? La una amărâtă, părăsită de fete şi de gineri şi uitată? La una zbârcită,

ofilită? Cu mine mergi tu susu în cer, iscusita mamei? Ai ochi format; fii mai isteaţă că tot bătuşi atâta drum!... »

Cât v-a srtigat pe nume!... Cum întindea după ajutor mâinile!...

« Ano! Lenuţa mea! » – striga.

Apoi mă apuca de mâini pe mime:

« Adu-le Onişor!! Mă duc şi nu le am la căpătâiul meu! Nu-mi mai văd niciodată ginerii! » – ofta într-una.

Apoi o dojenea pe moarte, o înfrunta, îi reproşa:

« Ce repede venişi, fă uscătură neagră! Ne-ai prins complet nepregătiţi! Cum se descurcă amărâtu-ăsta de băiat, acum? Nu, de îmbrăcat; nu de mâncat – sărăcie lucie! Cu ce-mi face pomană? Cu ce mă scoate, fă, în curte? Nici de sicriu nu are bani! »

Sunt cuvintele ei, cumnăţele şi surioară! şi-i curgeau lacrimile... ca boabele de strugure! şi se ducea aşa în tăcere apoi, şi se întrista..., se întrista... – îi citeam pe tot chipul frica de sărăcie, disperarea!

Cât i s-a înseninat chipul când i-am amintit de voi, de toţi, spunându-i că n-o să ne lăsaţi! N-a mai vorbit, dar, împăcată, a zâmbit fericită când moartea a întins mâna şi i-a închis pentru vecie ochii.

P.S.

Vă dau alăturat dimensiunile pentru sicriu.

Atât.

Mărimea la costum, la-ncălţămine... cred c-o ştiţi: 48 la îmbrăcăminte, 38 la încălţăminte.

Punct.

Şi încă ceva, dacă mai aveţi răbdare:

Mi-a zis, în viaţă fiind, la nimeni să nu mă plâng de sărăcie, decât, în rugăciune, Domnului. Dar eu, cap sec, care nu ştiu să ţin secret, uite, vă spusei vouă. Dar numai vouă!!

Semnează şi se iscăleşte şi vă sărută printre lacrimi,

Onişor"

Gata fiind scrisoarea în dublu exemplar, Oneacă echipează în mare grabă plicurile; două; o poză, o scrisoare – în fiecare plic – şi fuga cu ele-n deal, la poştă. Recomandate, apoi – clipe de aşteptare.

*

Exact a cincea zi, pe seară, în trâmbe fumurii de praf, se apropie două Dacii ; opresc în faţa porţii, virează gata de intrare-n curte. Prima avea deasupra... un sicriu! Până să deschidă Onişor porţile, vecinii s-au strâns toţi buluc, miraţi, nedumiriţi – sicriul le inspirase oroare, fiorii reci ai morţii. Din maşini, coborâră cernite, în hohote de plâns, Ana şi Lenuţa – fetele. Cu coroane şi flori, intrară pe poarta mică, înaintea maşinilor, le lasă pe o masă şi, ambele, disperate, îşi înăbuşe pe umerii lui Onişor hohotele de plâns, jalea.

Deschizându-se şi porţile mari, Daciile intră una după alta lăsând, pe lângă garduri, lumea cu ochii holbaţi, nedumerită de moartea grabnică a Anghelinei.

"Când muri, fraţilor? – întrebă iritată Ţoapa lui Calonfir, o bondoacă trecută de 80 de ani, cu doi, ochi bulbucaţi, căprui, nas coroiat, buze parcă mereu mirate, aproape fără gât, cu ploştile pieptului atingându-i cingătoarea. Azi-săptămână am vorbit cu ea la gard!"

"Duminică, măi oameni buni, azi-cinci zile, se-nchina la biserică!" – le vorbi Gică, epitropul; un bătrân cam slăbuţ, înalt, vioi, cucernic.

"Ce bătaie de joc şi viaţa asta!... Când nu te-aştepţi, te lasă! – filosofă Chireaţa, o femeie trecută de-a doua tinereţe, care, cât îi ţinuse frâiele, mulţi bărbaţi obosise. Cum muri, bre, maica Anghelina, aşa repede?"

"Şi mie să nu-mi spuie nimeni! ...Ptiu! – se făcu pară de foc Bolboaca, bătrâna care tămâie şi trage la morţi clopotele, rămânând dârză-n poarta mică, dată de palan, şi pornind să se jeluiască, mai mult admonestând întepătoare: Trebuia toată ziua să fi tras clopotili! Biata Anghelina! D-o seamă amândouă, şi să moară!... Ce milă mi-e dă ea! Ea – moartă, şi Oneacă să n-anunţe pă nimeni !... Oneacăă! Popa ştie, mă?" – se revoltă angajata bisericii.

– Fă, du-te dracului şi hai, închide poarta! – se întoarse brusc spre ea Oneacă, plin peste cap de griji. Du-te, să nu te-ncalţ!

Lumea, înţelegând necazul, îl compătimi pe Oneacă şi plecă rânduri-rânduri. Bolboaca – nici în ruptul capului!

– Ptiu! Bată-te Dumnezău! Mie-mi spui, mă aşa? Bolboacii? Angajatei bisericii? Ce, mă, o-ngropi ca pocăiţii, fără popă? Ăia – să n-auză dă popă, dă clopot, dă biserică!

– Fă, nu mă-nnebuni! Tu nu ştii româneşte? Du-te, până nu-ţi rup cocoaşa! N-am chef acum de tine! Sau... i-a stai! Stai, fă, că de mult ţi-am promis-o!

– Aoleu! ce faci, mă, iei paru'?! La "Vedea", la nebuni, mă! Tu nu mai eşti întreg!

Îşi luă avânt Oneacă şi aruncă spre poartă parul care însă nu îşi nimeri ţinta; Bolboaca apucase de trăsese iute poarta, şi fugea închinându-se şi scuipând.

Aşa scăpând de ea, Oneacă merse spre cumnaţii şi surorile care aşteptau nerăbdători pe prispa casei: ele – bocind, ei – trişti, vorbind ca-ntre cumnaţi.

– Oniică! – îl îmbrăţişă Lenuţa, sora cea mare. Unde e mama? În care cameră? Este curtea pustie fără ea!

– Cum a putut să moară frăţioare? – se văită şi Ana. Tu n-ai fost lângă ea? N-a zis nimic de noi, când a murit?

– Cumnate, – se apropie Titi însoţit de Petrache – cei doi cumnaţi –, noi ducem sub şopron sicriul; aranjăm mâine, ce trebuie în el.

– Şi mâncarea, Onică! – săriră surioarele, încuvinţându-se una pe alta. Şase cocoşi, trei raţe... şi ce-o mai fi pe-acolo; hai să le ducem jos în beci! Am adus şi ceva de-mbrăcat: două costume, două perechi de pantofi, vreo patru baticuri... Că suntem vinovate, frăţioare! De dorul nostru a murit! Puteam să fi venit şi noi, cât mai trăia! Doi ani de când nu i-am mai călcat pragul!... N-o să ne ierte niciodată! Iartă-ne, frăţioare, tu, în locul ei! Haideţi s-o pupăm rece, că vie nu ne-am obosit să venim – ofta într-una Ana, sora cea mică.

– Îmm-mergem, mergem, surioarelor – răspunde tărăgănat Oneacă, aşa... ca să-i rămână timp să cugete: a făcut, oare, totul, să nu se dea de gol? Îmm... imediat, surioarelor!

*

În sat se aprinseseră toate lămpile. Oneacă aprinse şi el lampa nr. 8, în tinda celor două odăi din casa mare şi – fuga şi-n camera de sub fânar unde, pe o masă înaltă, între flori, c-o candelă aprinsă, "zăcea" întinsă bătrâna. Aprinse

şi aici o lampă nr. 5, mai mult chioară, cu o sticlă de o săptămână neştearsă, afumată. Lumina slabă abia de pătrundea prin mormanul de flori ce înconjurau pe “moarta”. Capul neacoperit al bătrânei, părul alb, asemeni şi cămaşa, scoteau în relief un chip îmbărânit, livid, “răpus de suferinţă”. Mai erau apoi şi picioarele desculţe, care veneau ca o strigare a “chinurilor sărăciei în care se zbătuse” bătrâna şi “murise”.

Răsuflă uşurat. Îi invită apoi pe toţi s-o vadă pe bătrână.

Primii paşi peste pragul înalt îl făcură ele, fetele care, înfiorate de imaginea rece a mamei, dădură brusc înapoi un pas ducând mâna la gură. În urma lor, instinctiv, apucaţi prin surprindere, frânară brusc cumnaţii.

Oneacă înregistră primul succes; îl savura. Primul pas era încununat cu lauri.

– Apropiaţi-vă, apropiaţi-vă! – îi invită. Nu vă infricoşaţi. E mama noastră; de ce vă speriaţi? – îi îndemna.

Prima se apropie Leana; merge, oarecum, şovăind, spre chipul întristat, livid al “moartei”.

– Ţi-o fi fost dor de noi, mămicoo! – se tânguia din suflet ea. Oi fi plâns, oi fi fost şi bolnavă! De câte ori nu ne-i fi aşteptat uitându-te în lungul drumului! Doamnee! Dă-ne-o înapoi, Doamne, şi-o s-o vizităm cât de des! Înviaz-o, Doamne, nu ne pedepsi pentru nepăsarea noastră!

La o palmă de Leana – Ana, aplecată mult spre urechea ei:

– Ce, eşti nebună, Leano! Fă, tu eşti proastă? Ai uitat ce-am vorbit, pentru ce am venit? S-o învieze? Nu zi de două ori, că s-au întâmplat minuni ! Ai uitat pentru ce am făcut drumul, cheltuielile? Acum este momentul: împărţim totul, până la ultimul fir de aţă! Ne întoarcem cu semnătură în bună regulă! Avem şi lista cu chetuielile... Să ne despăgubească Onică! Păi frate-frate, dar... ştii tu vorba aia!

“Moarta” auzea, înregistra totul cu durere în suflet, şi-i venea, de n-ar fi fost înţelegerea cu Onişor, îi venea să sară, să-i înfigă mâinile în păr Anei. “Doamnee, pe cine am crescut!” – plângea inima-n ea.

– Ce dor ne-a fost de tine, mamă! – continua să plângă Leana. Intoarce-te, hai, nu ne părăsi! Te-am supărat mult, mamă! Numai dorul de noi te-a omorât; singurătatea! Cine- să ne mai dea poveţe, cine o să ne mai ierte când greşim?

Oneacă, ascultând, îşi simţi şi el ochii înlăcrimaţi; se temea chiar să nu fi murit cu adevărat mama. Se apropie de bătrână şi vede licărind în umbră, la colţurile ochilor ei, boabe şirag de lacrimi. Grijuliu, să nu se trădeze cumva bătrâna, o ia sentimental pe după gât pe Leana, o prinde şi pe Ana, le trage pe amândouă surorile de-o parte, lângă bărbaţii lor care, solemni, respectau constarnarea celor trei fraţi îmbrăţişaţi.

– E timpul, să mâncăm ceva – le zice cu glas parcă răpus de plâns Oneacă. Sunteţi lihniţi, topiţi de drum!

Chiar îi convinge şi îi duce sus în casa mare unde însă, de pus masa, el nu avea cu ce. Reuşeşte totuşi să-i ţină mult de vorbă, povestindu-le despre dorul de fete al bătrânei, despre aşteptările, despre cătările ei triste, aşa... pe seară, în lungul drumului.

*

Se lăsase grea bezna; deasă. Leana de mult nu mai trăia sensul discuţiilor. Ochii ei, larg deschişi, priveau prin geam afară, retrăiau amintiri, clipe însoţindu-şi pe câmp mama, prin crâng, pe râu, prin lipăr vara. Tăinuindu-şi durerea, iese să plângă afară. Plănge ea, plânge, dar cui să-i spună oful, focul? Beznei? Stelelor? Nu ar înţelege-o; n-ar alina-o. Se îndreaptă iar spre mama, spre trupul ”neînsufleţit” al ei. Intră... dar bătrâna nu mai era pe masă! Iese ţipând:

– Săriţi! A furat-o pe mama!

Ies toţi afară, în curte; aprind luminile maşinilor, lanternele – alertă! Alarmă generală! Căutări disperate! Fiecare în câte-o direcţie: prin curte, după casă, prin grădină pe după glugile de coceni. De nicăieri, nimic. Deodată...

– Stafia!! – strigă disperat de printre glugile de coceni Titi, bărbatul Anei, intrând vijelios în curte.

Ceilalţi, speriaţi, se strâng toţi buluc lângă poarta grădinii, ocrotindu-l pe Titi, neştiind ce să facă.

Din grădină, – în cămaşă albă, înflorată, lungă –, despletită, venea încet şi schiopătând bătrâna.

Oneacă, intrigat de dispariţie şi înţelegerea avută, de căutări disperate prin curte, pe după grajd, pe după casă, dă buzna, trece vijelios pe lângă grupul speriat, dezorientat.

– De-o fi să mor, mor pentru mama! – zice şi se apropie hotărât de “stafie”; atât cât nici să dea de bănuit, dar să şi poată fi auzit vorbind în şoaptă.

– Ce dracu făcuşi, mamă? Ai dat peste cap totul!

– Mă, tu eşti prost? Eşti nebun? Ce, era să mă piş pe mine? – şopteşte plină de furie bătrâna. Nu e destul că-mi scrântii şi piciorul? Că şi tu... mă cocoţaşi la dracu-n praznic! Puseşi tocmai masa aia-naltă! Ştii c-am venit pe brânci? Uite, am spintecat şi cămaşa; când să mă ridic, am călcat-o cu talpa pe poale şi, “şşşti!”, m-am pomenit în curu’ gol.

– Şi-acuma ce le spunem?

– Nimic. Mergem, încet în casă; eu – aşa ţeapănă, cu mâinile înainte, privind ca somnabulii, tu – cu capul plecat, în urmă, ţinându-mă de poale; o parte dată peste ailaltă. În casă, îmi revin; le spun c-am avut moarte “clenică”, aşa cum plănuisem; că suferem cu inima şi-acum mi-am revenit.

Cu bătrâna de poale, Oneacă trece, ca cu o mireasă căreea-i ţinea trena, prin mijlocul celor împietriţi ce fac culoar, şi urcă-n casa mare.

– Veniiţi! – zice apoi făcând cu mâna semn, ieşit pe prispa casei şi abordând o mimică de om vlăguit după o aşa întâmplare.

Prima care rupe tăcerea e bătrâna :

– Mi-e foame, măi copii – zice la general. După trei zile moartă, mă simt lihnită, istovită. Onişor, vezi mamă, mai e fasole d-aia fiartă? O mai fi bună? Acum trei zile, până să mor, ştiu că se cam acrise puţin; dar când nu ai altceva...

Fetele se priviră-n tăcere, mirate. Prima care reacţionă, fu Leana.

– Am adus noi ceva mai bun, mamă: şase cocoşi, cinci raţe... Astea le gătim mânine. Pentru acum – patru pui pregătiţi la cuptor..., mujdei de usturoi..., castraveciori şi

gogoşari în oţet; îi luasem să-i avem pe drum, dar cui i-a mai ars de mâncare, când ştiam unde mergem, că n-o să te mai vedem vie?

Bătrâna izbucni în plâns. Leana o îmbrăţişează, prinde să i se jeluiască:

– Cât suntem de fericiţi, mamă, că te-ai întors, că ţi-ai revenit din somnul morţii! Ce ne-am fi făcut fără tine?

Privind-o insistent pe Leana, Ana îşi lăsă gândul să vorbească: “Smiorcăita dracului! Ţi-am spus, fă proasto, să nu-i plângi în ureche, să nu-i rogi duhul să se-ntoarcă! Uite-acu; ce-ai făcut!” Apoi, ca şi când ar fi aşteptat să fie mângâiată, se lăsă, cu tresărire de copil, îmbrăţişată, când mama îşi întinse spre ea braţele cu un duios: “Fetiţa mamei!... Era să nu ne mai vedem! Şi când mă gândesc cât ai suferit... cât de mult îţi doreai să mă mai vezi măcar o dată vie...! Dumnezeule, măi copiii mei, mă! Dumnezeu a rânduit să fim iar împreună; să vin iar înapoi! Am avut moarte “clenică”.

Înduioşaţi, ginerii lăcrimară.

– Ano, – zise Titi, tâmplarul ce adusese gata făcut sicriul –, cred că aţi băgat lăzile alea cu bere în beci! Dar ţuica, vinul...? S-or fi răcit! Aduceţi câteva sticle-ncoace; câţiva pui făcuţi, pâine, nişte cozonaci din ăia crescuţi, castraveciori, gogoşari... Hai să gustăm ceva; să ciocnim câte un pahar, două, că merită acum să ne şi veselim puţin, nu?! Petrache, pentru noi bărbaţii, merge-ntâi câte-o ţuică; adu damigeana-aia-voastră. Pentru trei zile am plecat, trei zile vreau să chefuim. Onişor, tu ce bei?

– Eu am la rece nişte ceai; respect un tratament; n-o să mai beau. Sunt fericit că mama e iarăşi printre noi ; m-aş bucura dacă i-aţi da o bere mamei; partea.

Bătrâna se ridică-ntr-un cot.

– Onişor, mamă, stricăm noi rânduiala? Iar ţi-o ia gura pe dinainte? Păi... bere, mamă, înaintea ţuicii?

Ana şi Leana aduseră din beci berea; o ladă cu sticle reci, brumate şi câteva sticle cu vin negru, gros, de tămâioasă. Petrache, soţul Leanei – damigeana cu ţuică de prună altoită.

Masa începu veselă. Bătrâna şi-ndemna fetele, ginerii să guste, lăudându-le ţuica dulce.

Ana şi Leana începură să bea direct cu berea rece. La fripturi, soacra şi ginerii o schimbară şi ei pe bere.

După prima sticlă, bâtrâna o apucă pe-a doua; o ridică peste înălţimea umerilor, apoi... cu priviri duioase, tulburi:

– Prima petrecere, măi maică, de la nunţile voastre-ncoace!... – filosofă. (Apoi, toastând) Pentru întoarcerea mea din morţi, copii! Bine că trăii de-o văzui şi pe asta! Te ia moartea sărac-lipit, fără nimic, şi te scoli cu de toate: sicriu făcut ca lumea, îmbrăcăminte nouă... – te trezeşti gata echipat, şi te apuci de petrecere. Acu’văz eu, pe viu, ce-nseamnă moarte “clenică”, ce cap plin de glagorii a mai avut şi ăla de a inventat-o!

Duse sticla la gură, gâlgâi de cinci-şase ori, apoi... din nou:

– Pentru altă petrecere şi mai şi! Şi vara viitoare, şi mulţi, mulţi ani de acu’! Câţi o vrea Dumnezeu! Că cu moarte-asta “clenică”, zău, nu ştii niciodată! Eşti la cheremu’ ei! Poa-să te-ncerce şi zece ani la rând!

Ana strânse cotul Leanei: “Ne-a tras pe sfoară, Leano!... – îi şopti în ureche. Aici e lucrătură! Îl are p-Ăl de sus! Moare când o vrea ea! Nici gând de semnătură, de împărţeală! Plecăm cu mâna goală! Chiar dacă moare, asta înviază! (şi, pufnind des pe nări, înverşunată). Păi ne mai duce?... Ne mai prinde pe aici ? Mai zici că te-nţeleg părinţii, că te ajută!...”

poesis

Carpatica Literară

Constantin Vărăşcanu

Carpaticele file
Au aripi de lumină
Şi trupul unor zile
De aură divină.

Le-nvăluie vecia
Cu unda nevăzută,
Sorbindu-le tăria
Pe strună de lăută.

Sunt pline de mistere
În armonii de spaţii,
Rotesc atâtea ere
Prin nori de constelaţii...

Şi bat în miez de noapte
În Porţile Visării
Incandescente şoapte
Pe necurinsul zării.

Seraficele file
În spic de sărbători
Înveşniciri Corylle*
Pe munţii scriitori.

Valea iubirii

Ninge-n vale, pe alei,
Vechi arome de iubire,
Răspândind parfum de tei
Eminescu-n strai de mire.

Se topesc alunecând,
Sărutări brâncuşiene,
Infinitul unui gând-
Feţi-Frumoşi vâslind Ilene.

E un farmec de poveşti
În oceanul de poeme,
Unde Codrii Ipoteşti
Sting Luceafărul devreme.

** De la Coryllus = Mare Preot şi rege al Daciei.*

Nic Petrescu

PE SCURT... CATRENE MINI

XXX

La trudit
Ţăranii,
La profit
Plăvanii!

XXX

Nici acu
Nu-i pot uita...
Ură nu!
Dar scârbă da!

XXX

Drag popor:
Prea-s mulţi şi răi
Hoţii lor
Şi proştii tăi!

XXX

E alarmant
Şi degradant.
Când îi ignori
Pe impostori!

XXX

Una ţie
Şapte mie...
Haraşo
Democraţie!

„ET VIS PACEM, PARA BELLUM”

Orice-ai face,
Piere zelu:
...Când vrei Pace...
Mergi la Bellu!

SECU...

Vârâţi pe-aici
Trăim şi noi
Pocnind din bici...
Pe lângă voi.

PREŞ. INTERIMAR

E prea de tot:
Fu-nlocuit
Un matelot
C-un matolit!

FABULĂ

Graţie nevoii
De câştig cât şapte
Hotărâră boii
Să importe lapte!

XXX

Racile eterne:
Unii în caverne,
Alţii în taverne,
Hoţii... în guverne!

NOI ŞI DECEDAŢII

Au pile sus
Cei ce s-au dus...
Noi ce-am rămas
Avem de tras!

SCURTĂ ISTORIE VECHE

Turci, ruşi, tătari,
Hungari barbari,
Şi-avizi de bani
„Viteji" romani!

Constantin Păun

Buruienile

Nu prea cred că rădăcina
Ar putea păstra tulpina,
Dacă n-ar avea o rudă...
Ce din când în când o udă.

Leanţa

La ţară părea lividă,
La oraş era gravidă...
Cât ai zice ţaca-pac
L-a făcut aurolac!

Diferenţă de combustie

Unele fără noroc,
Sting ca apa – orice foc!
În schimb altele, de crude
Se aprind şi-n paie ude!

Dreptatea

La tribunal ca înţeleptul,
Se duse omul plin de draci,
Să i se dea, în fine, dreptul;
Dar judele era stângaci!

Existenţială

În minciună se cam ştie
Ce-ar mai fi şi adevăr;
Dar exact ca-ntr-o chelie
Cât mai vezi un fir de păr.

Soţul gelos

Stăpânindu-şi bucuria,
Numai soaţa şi robotul,
îl incita gelozia:
– Dac-o pupă, idiotul!?

Timidul

Toată lumea tura-vura
Stă ce stă şi dă cu gura,
Numai el, în tot ce face,
Stă ce stă şi iarăşi tace.

Scripetul

E un mecanism, o roată
Cu un cablu şi un trunchi;
însă este câteodată,
Cel mai veritabil unchi!

Milionara

Spune-mi domnule şi mie,
Contul ei cum se explică?
– Păi, în târg şi-n sat se ştie,
S-a privatizat de mică!

Adrian Mitroi

Cu gândul la tine

Viaţa mea se-mparte-n două, în real şi-n vis.
Între lacrimă şi rouă, nu-i nimic decis.
Care-i una, care-i alta, greu este de spus,
Înspre răsărit am halta, de plec spre apus.

Mă trezesc visând că dorm somn cu ochi deschis,
Nimicul este enorm, iadu-i paradis.
Trec misterele prin mine, clipa-i infinit,
Forma pleacă, fondul vine de când te-am iubit.

Spaţiul prefăcut în sferă curge într-o undă.
Stânga este mica eră şi marea secundă.
Dreapta este raza fină şi-ntuneric orb,
Cum e lebăda-n lumină şi misticul corb.

Sus devine intangibil, în jos de privesc,
În faţă totu-i posibil când “voi fi” primesc.
Cioburi de speranţă-mi mână viaţa fără rost,
Gol în spate să rămână când îi dau “am fost”.

Ziua visez întuneric, ars de luna plină,
Noaptea-n soarele feeric stau treaz în lumină.
Universul meu încape într-un singur gând,
Ce de suspin vrea să scape, de teamă, plângând.

Este gândul ce îmi poartă sufletul spre tine,
Între karmă, har, sau soartă din iubire vine.
Uragan înfige-n minte răsturnând valori,
Zdruncinând cutume sfinte şi furând comori.

Când ajunge de găseşte aura-ţi senină,
Din zbucium se linişteşte ca pacea divină.
Te mângâie tandru-n cântec de roşii petale,
De la frunte către pântec, spre tălpile goale.

Îţi descântă tinereţea-n susur de izvoare,
Îţi şopteşte frumuseţea în blânda chemare.
Lăcrimează cald din plângeri cu parfum de floare,
Care cheamă cor de îngeri prin suava boare.

Fură, hoţul, de la tine, dorul şi sărutul.
Unu-l lipeşte de mine, altu-mi ia trecutul,
Iar când trist mă regăsesc doritor de bine,
Singur supravieţuiesc cu gândul la tine.

Noapte bună, te iubesc

Dă-mi un mesaj cu “Noapte bună!”,
Dă-mi un mesaj cu “Te iubesc!”,
În vise ce răsar din lună
Pe tine doar să te găsesc.

De pleci, dragostea mă răzbună,
Destinu-ţi pune-n nefiresc

Şi nu vei şti nici “Noapte bună!”
Şi nu vei şti nici “Te iubesc!”.

Îţi torn pe pleope “Noapte bună!”,
Îţi torn pe pleope “Te iubesc!”
Şi-ţi cânt din diafană strună
Pentru sărutul ce-l primesc.

Ca păsarile ce se-adună
La cuib, din zare când sosesc,
Din zbor aştept un “Noapte bună!”,
Din zbor aştept un “Te iubesc!”.

Doreşti în patimi “Noapte bună!”,
Doreşti în patimi “Te iubesc!”,
Când zeul Ra stă să apună
Şi gândurile se unesc.

Din stele vreau să-ţi fac cunună,
În raze ochii să-ţi privesc
Când îmi vei spune “Noapte bună!”,
Când îmi vei spune “Te iubesc!”.

Te regăsesc în “Noapte bună!”,
Te regăsesc în “Te iubesc!”
Şi ştiu că tu adori cum sună
În versurile ce-ţi şoptesc.

Când inimile se-mpreună
Şi dragostea-i un drum firesc
“Te iubesc!” este “Noapte bună!”,
Iar “Noapte bună!”, “Te iubesc!”.

Scânteia dragostei

Iubita mea, ce vii de peste dealuri,
Cu ochii de smarald şi părul corb,
Până acum am trăit ca un orb,
Plutind hai-hui pe ale vieţii valuri.

Lumină mi-ai trimis, ce m-a chemat
La sânul tău să-mi odihnesc plutirea;
De-mi cureţi de himere amintirea,
Mă mântui şi de-al patimii păcat.

În dragoste-mi oferi doar fericire,
Mi te dăruieşti mie ca femeie,
Culegi din bolta nopţii-n trup scânteie
Şi nu-mi ceri alt nimic decât iubire.

Aş fi nebun să nu accept femeia
Ce pentru mine îşi schimba şi viaţa,
Cu zâmbet îmi aduce dimineaţa
Şi îmi scrie cu lacrimi odiseea.

Aş fi nebun de n-aş vrea să iubesc
Femeia ce m-alintă şi mângâie
Fără să îmi pună pe viaţă frâie
Şi mă roagă pentru ea să trăiesc.

Mi-ai arătat ce-nseamnă să iubeşti
Şi totdeauna-mi spui că tu mai mult;
Vrei să-mi domoli al vieţii greu tumult,
Cu şoapte dulci tu mă tămăduieşti.

Te voi schimba la trup şi în gândire,
Vom pastela sufletele-n culoare,
Ne vom uni pe drumul către soare
Şi vom uita de timp şi amintire.

Secretul vieţii tale-l voi ghici,
Cu flori de câmp îţi voi picta portretul,
Susurul apei va cânta sonetul,
Ca diamantul te voi şlefui.

În zână bună o să te prefac
Şi vom trăi o viaţă ca-n poveste,
Ce-a fost odată, de-abia acum este,
Când vei purta în păr floare de mac.

Povestea noastră s-a înfiripat
Între două suflete-nsingurate,
Cu greu în astă viaţă încercate,
Dar care în iubire s-au sudat.

Şi va dura-n etern sau până când
Vom reuşi să ne păstrăm scânteia
Pe care şi barbatul şi femeia
O poartă-n trup, în suflet şi în gând.

atelier

O rubrică nouă, consacrată proiectelor editoriale în care sunt angrenaţi colegii noştrii.

Profesorul Vărăşcanu va preda “Lecţia de istorie” şi diasporei!

Se lucrează asiduu la traducerea în limba engleză a celei mai recente apariţii editoriale a profesorului-poet-patriot Constantin Vărăşcanu, intitulată după cum bine se ştie “Lecţia de istorie”.

Ambiţioasul *challenge* a fost asumat de către Ion Vlăduţu, profesor universitar, stabilit la Miami-Florida (S.U.A., *of course*), un apropiat al filialei argeşene a L.S.R. Aşa încât, viitoarea ediţie a remarcabilei opere a colegului nostru va fi una bilingvă.

Spre ilustrare, câteva poezii.

THE CHAIN OF UNION

The Human chain is wonderful.
The chain is silver and gold, and steel for cannons
Melt in the Cross and Trident held in Neptun's hand.
The human chain is wonderful.

There is a destiny for each human being,
But in the chain are all the human destinies
Tied altogether like in Temple of Hiramin, and
A unique Big-Ben strikes for all of them.
In every human being abides a destiny.

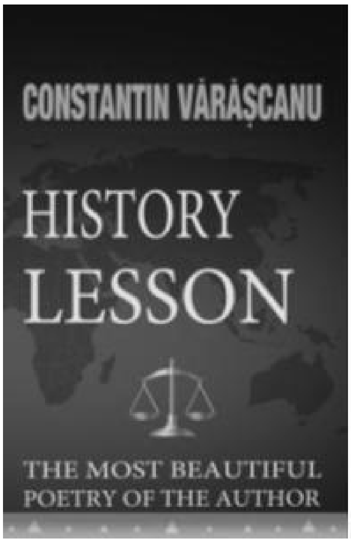
Lanţul de Unire

E o minune lanţul omenesc,
Argint şi aur, chiar oţel de tun,
Topite toate într-un dar ceresc:
Tridentul-cruce-n mâna lui Neptun.
E o minune lanţul omenesc.

În orice om există un Destin,
Dar într-un lanţ destinele sunt toate
Unite ca în templul Hiramin
Şi-un singur Ornic pentru ele bate.
În orice om există un Destin.

ROYAL ART

In a pure Geometry,
We'll spend our years;
Agora will be the school,
With a tablet of sand; whereas
A circle'd runs around us,
Like an aura of Divinity;
The chuckle of the Pyramid
Smiles in blue of Egypt,
To spin a secret thrill
Through piles of bones.
Beams of equations
Give light for our flight, and
The Golden Number
Is emblem and shield.
Pythagoras of Samos
Is Commandment and Law.
Hidden underneath,
He is the Sun of Righteousness
The Templers have labored.
The Triangle is the Being and
The Wisdom of the Life;
The Divider is the Light
Sieved in the air by Voltaire,
And by heavy snow, as I know,
A legendary art, in our soul,
To cover wonders
In all space between Terra and the Heavens.
It is the trowel that joins the world of ours
To the Word of other hours,
To the wall of other light,
And as it might
Join all the scenery
To the light of a greater mystery.

Arta Regală

În Geometrie pură
Ne vom petrece anii,
Agora ne e şcoală,
Cu tabla de nisip;
Un cerc ne înconjoară,
Cu aura-i divină,
Surâsul Piramidei,
Albastru de Egipt.
Misterii se anină,
În jocuri Eleusii,
Torcându-ne prin oase
Fior necunoscut…
Sclipiri de ecuaţii
Ne luminează zborul,
Iar Numărul de Aur
Blazon ne e şi scut.
Pitagora e legea
Ascunsă în adâncuri,
E soarele dreptăţii,
Urcat în templieri,
Triunghiul e Făptura,
Înţelepciunea vieţii,
Compasul e Lumina
Trecută prin Voltaire.
Înzăpezim în suflet
O Artă legendară,
Ce minunează totul
Între Pământ şi Cer,
Mistria ne uneşte
Cu lumea de-altădată
Şi zidul de Lumină,
Din Marele Mister.

ODE TO MASONS

You, great masters that handled the chisel yield
To carve badges, in the light of the centuries departed;
You, morning stars and builders of time emanated,
You've got the Geometry in yourself, as well as on the shield.

You've polished a murusdacicusin high mountains of snow,
You've depicted it in a very Romanian Brancoveanu's style,
To last forever on scaffoldings of ballad, and meanwhile
To contain the entire sanctuary of the royal blood to go.

You've built this way not only a country, but the entire world,
A world in the underground of the brother Hiram,
And in the sacred stone of the holy Jordan.
You've build by your holy sacrifice on the history scaffold.

Odă pietrarilor

O, meşteri mari, dăltuitori de steme
Plini de lumini, din veacul nevăzut
Şi voi luceferi, ziditori de vreme,
Cu geometria-n suflet şi pe scut

Ce şlefuiţi în munţii de zăpadă
Un murus dacicus brâncovenesc,
Înveşnicind pe schele de baladă
Tot sanctuarul sângelui domnesc.

Prin jertfa sfântă, multimilenară,
Zidită-n taina fratelui Hiram,
Aţi ridicat pe umeri, nu o ţară,
Ci lumea-ntreagă-n piatră de Iordan.

THE WALL

While many others were erecting castells,
We built modest forts made of clay;
While many others were erected churches,
We said prayers standing below the holy sky;
While many others were erecting citadels,
We sowed seeds by our heels, for constellations,
And for our nation, roads of stars we also sowed;
While many others were surrounded by rock-towers,
We built towers of our bodies, to defend ourselves;
And by the blue walls of our blood,
We were able to defend our human-body-towers;
For all of the above have been done
In the memory of Trajan, The Emperor.

Zidul

Când alţii ridicau castele,
Noi înălţam cetăţi de lut;
Când alţii ridicau biserici
Noi ne rugam sub cerul sfânt;
Când alţii ridicau palate,
Noi cu călcâiul semănam
Seminţe pentru constelaţii
Şi drum de stele pentru neam;
Când alţii se-n grădeau în ziduri,
Noi zid de trupuri ridicam
Şi apăram şi-acele ziduri,
Cu zidul sângelui, de neam...
Cu zidul sângelui albastru,
Înveşnicindu-l pe Traian.

Un fragment din viitorul roman intitulat, provizoriu, **„Pilot şi june-prim”.**

Nicolae Cosmescu

Final tragi-comic

…Suntem în plină desfăşurare a “Criteriului Montan”, cea mai galonată competiţie rutieră a sezonului, penultima rundă a campionatului din acel an. An în care Daniel “Dan” Suciu mai avea încă şanse să-şi păstreze titlul. Cu condiţia să termine pe podium această întrecere de mare prestigiu. Care, pe undeva, era şi un atu al său, fiindcă se desfăşura pe melagurile natale. Drumuri pe care le cunoştea cu ochii închişi. De aceea nici nu-şi făcea mari probleme în privinţa calităţilor lui Vlad Hanganu, noul său navigator. Mult mai puţin experimentat decât precedentul, Puiu Caban.

Proba pe care tocmai luaseră startul în cea de-a doua zi a raliului era una de o simplitate ce friza banalul: câteva linii drepte extrem de lungi, racordate prin viraje de mare viteză. Nu te solicitau şi nici nu te obligau la fapte de vitejie, fiindcă nu se puteau face ecarturi de timp semnificative faţă de principalii adversari.

– ...1200 înainte, urmat de stânga cinci cu atenţie, auzi “Dan” în căşti dictarea celui din dreapta sa, după ce ieşise din ultimul viraj.

– Ok, răspunse pilotul.

Practic, dictarea era o formalitate. Vedea panglica lungă de asflat din fată bolidului său, pe care acesta o devora cu voluptate, graţie piciorului care apăsase la blană pedala de acceleraţie.

Asfaltul, deşi se uscase după ploaia uşoară de vară din noaptea precedentă, avea o compoziţie ce-l făcea uşor alunecos. Lungimea liniei, virajul, dar şi precaritatea aderenţei pe care o putea conferi în anumite condiţii îmbrăcămintea drumului, fuseseră notate cu grijă în caietul navigatorului. Aceasta era semnificaţia acelei “atenţii”, cu care Vlad îşi încheiase dictarea.

Linia dreaptă fiind mult prea lungă, acesta nu mai avea ce să transmită până ce treceau de curbă. Chiar şi dacă ar fi închis caietul, pilotul ştia continuarea până la finalul ei.

În maşină, singurul lucru ce se mai făcea auzit era doar sunetul isteric pe care un motor de rasă îl eliberează când e în ture multe. Deodată, “Dan” îşi dă seama că merge de prea mult timp cu acceleraţia la blană. Întoarce instantaneu capul spre navigator să vadă de ce nu-i vorbeşte, de ce nu-i spune ce urmează, şi rămâne stupefiat! Acesta era “deculpat” de la eveniment. Privea apatic, aiurea, aşteptând trecerea virajului pentru a-şi relua “munca”. În lipsa unui mesaj, pe care însă îl primise, pilotul constată că trecuse deja de punctul în care trebuia să amorseze frânarea. O face acum, mai viril decât era normal, dar maşina se apropie vertiginos de un viraj din care numai printr-o minune putea ieşi cu bine.

– Încearcă să “prinzi” virajul, strigă Hanganu, adus la realitate de violenţa frnării.

– Până aici ne-a fost, răspunse pilotul, după care trase o înjurătură scurtă.

“Dan” a încercat imposibilul, dar automobilul a început “să plece”.

– ...nu cred că o mai pot ţine pe drum, mai apucă acesta să spună, în timp ce cu deosebită măiestrie, încerca să controleze derapajul atât cât se putea. Ba chiar a reuşit, printr-o ultimă şi superbă manevră, să pună maşina “de-a latul”, cu faţa spre interior. Era singura soluţie, deşi, la viteza încă mult prea mare pe care o avea, existau puţine speranţe să rămână pe drum. Dar şi-a zis: “vom ieşi afară şi gata”. De mult timp îl urmărea un astfel de gând negru. Simţea că odată şi odată tot nu va scăpa de accident. Era cumva ca piloţii care “aleragă” la Indianapolis. Unii dintre ei au lovit deja zidul, celorlalţi le va veni şi lor rândul să-l lovească. Nimeni nu se poate sustrage unui astfel de contact. Însă, niciodată în lunga sa carieră, Suciu nu s-a confruntat cu evenimente grave.

Nu şi-a terminat bine gândul, că maşina "a zburat" afară la mare viteză. Şi poate că se întâmpla ca-n gândul optimist al acestuia, dacă nu avea parte de un contact intim cu un rest de copac proaspăt tăiat, ce fusese retezat la vreo treizeci de centimetri deasupra solului! Impactul a fost devastator, declanşând imagini de adevărat *horror*. Roata stânga-faţă, cea care a încasat şocul, s-a pliat în urma nefastului *rendez-vous*. A penetrat violent planşeul, rupând instantaneu ambele picioare ale pilotului. Mai departe, maşina a decolat pur şi simplu, zburând haotic, făcând nenumărate răsuciri, împrăştiindu-şi componentele pe mai bine de 70 de metri de la locul sinistrului impact. După care a căzut într-o poziţie perfect verticală, dar pe partea din spate. Pe care a înfundat-o până la nivelul roţilor. Şi aşa a rămas.

Nenorocirile însă nu se sfârşiseră. A urmat un alt incident parşiv. Uleiul din transmisia devastată, a intrat în contact cu galeria de evacuare şi s-a inflamat, declanşând un incendiu ce putea deveni fatal pentru cei doi ocupanţi, rămaşi captivi în habitaclu. Noroc cu Gavrilă, un alt pilot, care abandonase tot pe acolo, şi acum privea trecerea celor rămaşi în cursă. Împreună cu câţiva figuranţi curajoşi, au dat fuga şi au pus maşina în poziţie "firească". Şocul încasat la acest ultim şi "domestic" contact cu solul a fost la fel de îngrozitor pentru "Dan", aflat deja în mare suferinţă. Cu toate acestea, deşi avea o îngrijorătoare imagine asupra sa, a avut puterea să-i dea extinctorul lui Gavrilă şi să coboare singur pe uşa din dreapta. Numai el ştie cu ce eforturi a izbutit. Navigatorul său scăpase doar cu mici zgârieturi. Dar starea de şoc în care se afla l-a făcut să se prăbuşească imediat ce a coborât din maşină.

Spre norocul lor, o ambulanţă a sosit rapid la faţa locului. De aici, însă, începe perioada comică.

În ambulanţă a fost urcat nu doar Suciu, ci şi Hanganu, colegul acestuia. Care a avut nefericita idee să scoată capul pe uşa laterală, să strige ceva la cei de lângă maşina demolată, exact în momentul în care şoferul salvării "o trântea" cu forţă. Aşa încât, deşi scăpase teafăr, navigatorul a încasat o serioasă lovitură la cap! Şi aceasta nu a fost tot. Mergând pe câmp, pe denivelările acestuia, o valiză metalică din dotarea maşinii se dizlocă de la locul ei. Iar în cădere, nimereşte tot în capul nefericitului navigator! Al cărui calvar părea că abia acum începe. Până la a ajunge pe şosea, asistenta medicală are ideea de a-i face o injecţie de calmare aceluiaşi individ. Cel care încasase lovituri în cap. Numai că, hârtoapele îi pun mari probleme, încât momentul ales pentru înţepătură este total aiurea. Un hop apărut în calea maşinii face ca acul să dispară integral în mâna pacientului. Aşa se face că cel care se văita mai mult, nu era "Dan". Care, deşi în suferinţă, abia s-a putut abţine să nu râdă. Oricum, situaţia sa era nu doar gravă, ci chiar disperată. Trei luni au fost necesare pentru ca personajul nostru, Daniel Suciu, să iasă din spital pe propriile picioare. A fost o adevărată minune, posibilă numai fiindcă a avut şansa să găsească un medic priceput.

E drept, a pierdut titlul în acel an dar, ca oricare sportiv adevărat, nu s-a gândit să-şi pună capăt carierei. Destinul său în această disciplină mai avea destule "de spus".

Până la reluarea ostilităţilor, "Dan" se aşeaza deseori în fotoliul confortabil din biroul de deasupra garajului, şi îşi aprindea cu mişcări lente, atent controlate, o pipă. Din care trage cu voluptate, în timp ce îşi priveşte trofeele expuse pe peretele din faţa sa. Şi, de fiecare dată, conchide, pentru sine: "Ce vremuri..., ce curse..., ce femei... !".

Fragmente din volumul în pregătire
"Trompetist la curtea scriitorilor"

Gabriel PETRIC
„Jarul din zăpada sclipitoare"
– Revederi cu NOICA –

Editura LIMES, Cluj-Napoca, 2009

Evocarea unor episoade petrecute în compania lui Constantin Noica reprezintă momentul reconfortant al unei lecturi. Încetul cu încetul ţi se dezvăluie omul locuit de un spirit înalt, mult prea popular decât statura sa intelectuală, care îţi acordă o sinceră şi suficientă atenţie încât să excluzi disconfortul staturii tale de învăţăcel.

În jurul lui Constantin Noica au gravitat foarte mulţi tineri care, la vremea unor răspântii în viaţă, întâlnirea cu filozoful a avut rol determinant. Cine a putut să facă faţă exigenţelor sale a rezistat sub presiunea înnobilării spirituale, iar alţii au rătăcit, găsindu-şi drumul menit a-l parcurge, în alte direcţii.

Din volumul evocator „Jarul din zăpada sclipitoare" descoperim fascinaţia întâlnirilor cu Constantin Noica, cota înalt-spirituală a culturii româneşti, turnul de fildeş al filozofului fiind accesibil tuturor. Selecţia o făcea bagajul

Nicolae Eremia

de cunoştinţe, aplecarea sinceră spre cultură, şi nu în ultimă instanţă, exigenţa manifestată cu eleganţă a filozofului, şlefuitorul unor generaţii sălbăticite de lipsa elitelor culturale veritabile.

Întâlnirile de la Păltiniş reprezintă, pentru generaţiile care trebuiau să capete imunitate împlinită spiritualiceşte şi utilă pentru viitor, refugiul în spaţiul cultural cast din jurul lui Noica, în ciuda unei situaţii politice din ţară care aducea spiritul la „rigurozitatea" Cântării României.

Din „cuvântul înainte" semnat de Marius Iosif aflăm despre „bucuria lui, bunătatea, generozitatea cu care se deschidea în faţa tinerilor, toate vorbesc de o iluminare trăită în însuşi actul creaţiei ce se identifică cu regăsirea şi refacerea patriei pierdute".

Întregul volum are o structură simplă, bazată pe relatări despre întâlnirile cu filozoful, şi pe corespondenţă. Fiecare capitol dezvăluie taina unor scurte epistole

adresate de Constantin Noica lui Marius Iosif, Gabriel Petric, Dorin Ştefănescu, Mihai Carataş, Virgil Diaconu, dar şi evocarea unor întâlniri dintre Noica şi majoritatea celor de mai sus. „Te avertizez însă că cer mult de la un tânăr de astăzi” (C.N. către Marius Iosif, 12. 01.1981), „ Aş veni şi eu cândva la Sighişoara dacă în afara întâlnirii cu dumneata, ai putea să-mi prezinţi unul sau doi tineri cu vocaţie culturală deosebită, până la 25 ani”. (C.N. către M.I., 9.02.1981). Iată şi câteva spicuiri din „revederi”: „fără germană nu faci nimic. Nu poţi înţelege limba română… cum ai putea face filozofia culturii româneşti fără să-i fi citit în original pe scriitorii şi gânditorii germani?”

Un lucru interesant îl aflăm din relatarea din 6 noiembrie 1981 cu ocazia lansării, la Sibiu, a cărţii lui Constantin Noica, „Devenirea întru fiinţă”. Aici, nu elogiul adus editorului sau gazdelor este important, ci faptul că, atunci, a fost propusă pentru prima dată, „Mutarea capitalei culturale la Sibiu”, deziderat împlinit după intrarea României în Uniunea Europeană. Tot în acel an, 1981, toamna, cu ocazia lansării „Ontologiei”, Noica rostea ideea sa mai veche, aceea că ar putea exista douăzecişidoi de tineri geniali în ţara noastră (unul la un milion) care ar trebui ajutaţi să poată crea”.

Fiecare întâlnire decurge parcă după un ritual, investigând cum îşi umple un tânăr „orele zilei”, cum le organizează, apostrofându-l când consideră că îşi dedică prea mult timp pentru preocupări „minore”: - „două ore pe zi le dedici muzicii? Ce-ţi oferă muzica?” – „muzica nu e spirit!”. Învăţăcelul iese dintr-o încurcătură şi dă în alta. Îl pune pe gânduri pe Noica amintindu-i de Bach şi înţelege că începe să se retragă în tainele sale: „la vârsta mea (78 de ani) am optat a încheia fără muzică, rămânând doar la „muzica nesigură a cuvintelor”. Convorbirile reverberează în scrisul lui Gabriel Petric, chiar la ore târzii, când Noica îi spune „noapte bună”. Asta înţelegem din eseul „despre carte şi cărturar”, *furat* parcă din visul filozofului. Noapte bună, Maestre!

George VULTURESCU
„ORB PRIN NORD”
Editura PARALELA 45, Piteşti, 2009

George Vulturescu scrie versuri pentru cei care ştiu că, sub hlamida de ceaţă, poetul îşi desferecă vocea, strigând disperat când oamenii îl confundă cu îngerul. Cel ce-i dictează cuvintele nu-i dă răgaz de odihnă, iar el scrie până deszăvorăşte versul.

Ai sentimentul că în fiecare moment urmăreşte metamorfoza creaţiei, cuvintele interacţionează şi se „întind peste lume ca un nor radioactiv”, antrenându-te într-o sărbătoare care cinsteşte ocrotitorul poeziei. Eşti tentat să cauţi în lăuntrul tău, să vezi dacă nu cumva există, chiar şi într-o stare latentă, un poem pe care tocmai l-ai împrumutat sau care, deja, locuieşte în tine. „Dar poemele nu apar prin descendenţă, prin sciziune, ca râmele/ fiecare cuvânt al lor e nou/ te cutremuri în faţa lui/ de sub cangrena pielii/ de pe amintiri/ el dezgroapă copilul/ din noi”.

Percepţia vizuală a lucrurilor nereale dă aparenţa încifrării şi scoate în evidenţă materia flăcării pentru „a vedea chipul descărnat al beznei”. Poetul duce pe umeri „grinzi de texte” pentru că îi repugnă stilul siropos al vorbirii curente şi se încumetă să privească spre măreţia şi tăcerea crestelor.

„Ochiul orb”, întâlnit frecvent, este o coordonată care indică nordul spiritului, „nordul este când vezi” altfel, ochiul orb, „este egal cu noaptea”, cu necunoaşterea.

Nordul şi *ochiul orb* străbate, obsedant, scrisul lui George Vulturescu trădând temeritatea poetului în spaţiul înconjurător.

Adrian Alui Gheorghe
„O dramă la vânătoare”
– Antologie de poezie (1985-2008) –
Editura PARALELA 45, Piteşti, 2008

Deschid cu nerăbdare cartea, ademenit de renumele poetului dar şi de faptul că ni se înfăţişează o antologie, în regia autorului, cuprinzând evoluţia lirică de peste 20 de ani. Din capul locului mă încearcă un disconfort produs de faptul că fasciculele cărţii se dezmembrează la cea mai mică răsfoire. Editura, după cum vedeţi, este una de renume şi mă întreb dacă am avut parte, tocmai eu, de vreun rebut. Sunt atent la numerotarea paginilor şi cercetez fiecare poem, cu o oarecare uşurinţă dislocând, pe rând, filele. Nu este acesta detaliul cel mai important al cărţii. Din „nota autorului” am înţeles că dispunerea textelor este în ordine inversă apariţiei lor în volume, adică de la ***Gloria milei*** (2003), la ***Ceremonii insidioase*** (1985), în scopul redescoperirii emoţiei întoarcerii în timp. Adrian Alui Gheorghe este un poet care se bucură de taina cuvintelor, iar în creaţia sa, nu organizarea poemului este prioritară ci muzicalitatea unei simfonii moderne, care concură la producerea unui efect sonor aparent disfuncţional, şi care ilustrează o lume abstractă. În poemul „Hai, Reiner!” locuitorii unei lumi „care se înghesuia să urce în cer”, se tocmesc cu moartea şi stabilesc o ordine aleatorie. Dacă Paul „descarcă luna în curte”, sau „doarme cu femeia lui”, „însămânţează cu nisip câmpiile de la est… ”ori este „în târgul de câini să-i înveţe să urle ca oamenii” , moartea îl păsuieşte luând în schimb pe Reiner, Ezra, Dimitrie, Federico, Iacinto, Carlos, Piotr,… Paul va urca în cer după ce îşi va termina treburile prin curte, după ce însămânţează pământul. Pe şovăitorul Reiner, nemulţumit de ordinea urcării la ceruri, moartea îl îmbărbătează spunându-i: Cântecul „trece prin guşa unei păsări ca un glonţ/ nu ştii în sângele cui se va opri”.

Părţile componente ale antologiei, sunt străbătute de imagini descompuse cu subînţelesuri, iar gravitatea lucrurilor ce se întâmplă pe lumea aceasta îl determină pe poet să se „sinucidă prin cuvinte”. Poemul „Gloria milei” împrumută titlul volumului şi pare inspirat de atmosfera şi modalitatea de exprimare a lui Nichita Stănescu sau poate reprezintă un omagiu adus acestuia. Un alt sentiment, al ratării creaţiei perfecte, se regăseşte în poemul *„**Omul giruetă**”* unde poetul, ca ucenic al Domnului în atelierele creaţiei, este nemulţumit de neputinţa cu care zămisleşte

„fiinţele” din lutul amestecat cu sânge, pentru că lumea pe care „o descrie” nu-i aparţine şi nu-i lumea care „înfăţişează muşuroiul de cuvinte de pe limbă”. Omul giruetă este un poem epic a cărui naraţiune exprimă dialogul cu Divinitatea şi cu „negustorul de timp”, „cel care cumpără fără discernământ clipele tuturor”: „timpul plicticos al funcţionarilor. Clipele profesorului de pian/ brusc inspirat de carnea universală a unei adolescente/ care respiră zgomotos cu inima. Timpul bancherului/ care vrea să bată efigia destinului pe ambele părţi ale monedelor/. Orele de calcar ale bolnavilor. Secundele/ condamnaţilor la moarte/”, etc.

Poemele selectate sunt repere în discursul liric al poetului, exprimă întâmplările adevărate sau imaginare ale personajelor, iar ***moartea***, ***timpul şi Divinitatea*** fac parte din scenariile lui, aşteptând ca în viaţă să se întâmple ceva copleşitor. Visele furnizează energia unei ***lămpi*** astfel că, dacă nu visezi, „un întuneric groaznic se întinde/ jur împrejur încât viaţa nu mai ştie în ce parte/ să-şi mişte şoldurile uriaşe, măruntaiele ei pline/ de hrană putredă, fruntea năduşită de sărutul lipicios al morţii…”.

Tot astfel cum ar fi modelat bibelouri de duzină, autorul aruncă vechile tipare şi construieşte liber modele-poem unicate. Chiar dacă nu toate, majoritatea trădează pofta de noutate a lucrătorului în cuvinte. Ca să demonstrăm formula de lucru a poetului ar trebui să reproducem câteva poeme dar, spaţiul nu ne permite.

Vă sugerăm „Luciul de pe blana pisicii” (p. 109) şi „Descoperirea numelui” (p.116).

Poetul simte pustiul din propriul suflet şi constată că este prea târziu să mai îndrepte ceva într-o atmosferă care îi provoacă repulsie. Mijloacele de exprimare, altădată cu virtuozităţi lirice, sunt înlocuite cu expresii, intenţionat lipsite de armonie, cu o sonoritate neplăcută, dar acesta este modul de exprimare al gândirii sale în relaţie cu existenţa obiectivă. Celebrarea victoriei asupra morţii o face împreună cu toţi combatanţii jocului devenit obişnuinţă, jocul provenit din viaţă, „trecând prin miezul cald al amintirilor” unde, „ferestrele luminate în jur” dau garanţia că moartea este la locul ei. Antologia de poezie „O dramă la vânătoare” combină artistic naraţiunea realistă cu ficţiunea şi reveria, sugerând întâmplări din realitatea înconjurătoare.

Trei poeme în proză ce fac parte din cartea în lucru intitulată **“Tuatara”.**

Daniela-Gabriela Voiculescu

marţipan şi levănţică

trec lampioanele, trec visele... „te ţin în braţe şi te legăn, adormi iubita mea, te sărut!” pâine cu şampanie, artificii cu lampioane... trec lampioanele, trec visele! „aş face dragoste cu tine tot timpul!” miroase a femeie, a Anana! „e de la tine. e de la tine, iubirea mea! miroşi a marţipan şi levănţică, a cumin şi ghimbir, a şofran şi floare de lotus...” întinde-te peste mine! „şi în tine!” te strig! „Alain!” eşti doar tu... „doar eu, iubirea mea! doar noi.” curg! cine mă mai opreşte? „şi plouă, şi plouă...” adorm. „noapte de mătase.”

mi-am luat primule galbene. şi-am aprins candele de dor. „fostul şi viitorul.” turmalină, rubin şi chihlimbar! „te iubesc, la mulţi ani!” hai să numărăm ţurţurii! „într-o nu ştiu care seară/ într-o nu ştiu care vară/ într-un nu ştiu care sat/ sub un nu ştiu care pat...” renul are nume! Ana... e renă! şi fularul e verde! unde e Ana, Daria? „e cu mine!” şi sania se aude, e ca un fir de jazz! Mike Godoroja... „ţi-am spus că din greşeală ai să plângi, sufletul meu! din greşeală ai să plângi, sufletul meu!” şi sania tricotează... jazz! „da, e numai ploaie trecătoare! amândoi să fim... iarăşi cer senin!” Ana are fular verde! unde e Ana, Daria? „e cu mine!” Ana... e renă! e o iarnă tricotată cu primule galbene şi candele de dor! „să te îmbraci bine, că o să fie tare frig!” trec lampioanele, trec visele... „sunt albatroşi, iubire!”

fostul şi viitorul... „doar eu, iubirea mea! doar noi.”

cu pantofii în mână

două migdale, trei sardele, patru linguri de tăcere... a dat soarele, pădurea nu mai e albă... ceaiul e auriu. gălbenele, păpădie, sunătoare şi muşeţel. portocale la fereastră, iubire în suflet. te iubesc, te iubesc, te iubesc... mi-e dor de tine, bărbatul meu! karmă cu miez de alună. soartă cu şal nepurtat. oftat cu sărut pe frunte... ametist faţetat. te simt, semeni cu lacrima de mir a icoanei ce mă priveşte neîncetat.

verdele aleargă... „ce faci, de ce ţi-ai scos pantofii?” verdele există... „ţi-ai luat pantofii în mână şi alergi prin iarbă!” şi-mi văd zâmbetul, şi-mi văd lacrimile, şi-mi văd timpul... ţipătul e acolo, în patru linguri de tăcere! doar tu îl auzi, Alain! soartă cu şal nepurtat.

stau şi respir galbenul din primulă. mă inundă portocaliul unui vuiet intim. apoi febra neagră a sabiei tale... şi tresar! cel mai frumos psalm e cel din şoaptele tale, din chemarea ta, din aşteptarea pe care o legeni în visele tale... Alain! şal roşu, sângele luminii... iubirea trecerii. eu trec în tine, tu treci în mine, zborul violet al lui yin şi yang.

cărăbuşi de fildeş

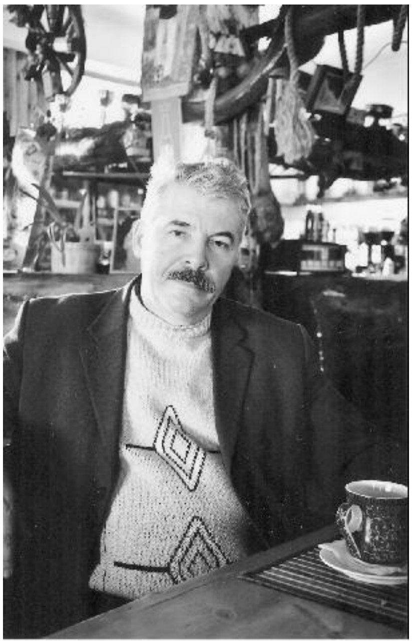
„mă mai iubeşti? unde?” în cabina sufletului. „ai telefon în cabină?” orice cameră are o notă de rezonanţă. dacă o găseşti, şi scoţi nota respectivă, începe să vibreze! „pasărea a fost obligată să zboare!” mi-a crescut şi a doua aripă, dar nu o simt! „vântul suflă cu lumină...”

taxi, mandarine, alb şi negru... noi şi cântecul mării... pântecul meu şi o ploaie din potopul gândurilor tale! e prima dată când asculţi vulcanul din mine! mă iubeşti. sânii mei, cărăbuşi de fildeş, calmi şi plini de psalmi... mă

săruţi cu cel mai frumos urlet de dragoste! vrei din ce în ce mai mult, până ce karma îşi sfâşie mătasea pe care adoarme luna! ne trezim îmbrăţişaţi, într-un destin trepidant... flori de busuioc, cireşe violet şi pere cu aripi de pescăruşi! marea ta e în mine, mine, mine... ecoul ultimului cântec! taxi, ramuri de salcie, stele şi vin... piersici şi topaz... fug în portocaliu, cum fuge focul în pietre turcoaz! beau linişte cu iarbă de smirnă... inorogul e ca vanilia cu fluturi de mentă! rândunelele ne fac casă, iubitule! cât mai aproape de ape!

despre noi

CONSTANTIN VĂRĂŞCANU

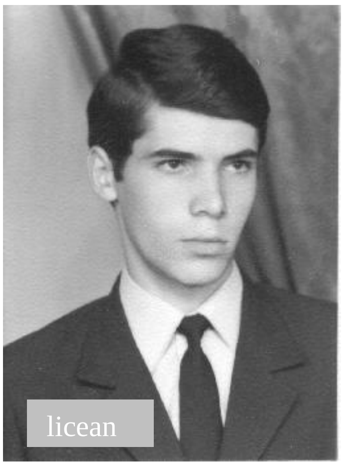
Am primit euharistia luminii în balanţa anului 1951, 11 octombrie, în oraşul ce-şi legăna amintirile pe firul de legendă al Argeşului voievodal.

Copilăria am petrecut-o în casa părintească situată în cartierul din nordul Piteştiului, unde am locuit împreună cu părinţii şi fraţii.

Lumina cărţii am primit-o la şcoala din cartier (unde am fost coleg cu talentata poetă Mona Vâlceanu). Aici am descoperit frumuseţea orelor de literatură ale profesorului Ion Georgescu.

Anii de liceu petrecuţi la Colegiul Naţional ,, Ion C. Brătianu” (pe atunci Liceul ,,Nicolae Bălcescu”) au însemnat începuturile mele literare şi gazetăreşti, debutând cu versuri în revista ,, *Mlădiţe*”, nr.7/1968, unde, timp de 3 ani m-am format ca redactor, secretar de redacţie, şi redactor-şef, sub atenta îndrumare a profesorului meu de limba română, talentatul formator Constantin Fulgeanu. Totodată am fost fascinat de orele de istorie ale profesorului Matei Iulian.

Studenţia m-a norocit cu alţi mentori de seamă, scriitorii Ion Apostol Popescu şi Serafim Duicu. Am devenit colaborator şi redactor al revistei Institutului Pedagogic de 3 ani din Târgu-Mureş, unde urmam Facultatea de Filologie-Istorie. Am îndeplinit funcţia de *redactor-şef adjunct* (1971-1972) şi *redactor şef* (1972- 1973) al revistei ,,*Athenaeum*”. Aici am câştigat primul concurs de creaţie literară (poezie) pe Centrul Universitar Târgu- Mureş.

licean

Am frecventat cenaclul literar al revistei ,, *Vatra*” (în compania scriitorilor Romulus Guga, Mihai Sin, Zeno Ghiţescu, etc). Am participat la activităţi de culegere de creaţii folclorice pe Valea Mureşului, alături de mentorii mei.

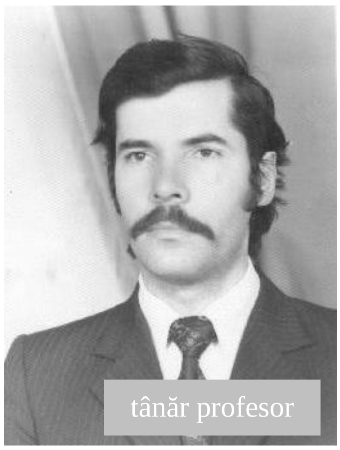
În paginile revistei târgumureşene ne-au onorat cu prezenţa scriitorii *Nichifor Mihuţa*, fost student al lui Lucian Blaga, autor al volumelor de versuri ,,*Oglinzi paralele*” şi ,,*Bilete pentru imaginaţie*”, *Ion Apostol Popescu*, autor al mai multor volume de versuri şi al cărţilor ,,*Icoanele pe sticlă de la Nicula*” şi ,,*Basmele armeneşti din Transilvania*” , *Gheorghe Bobei*, rapsod popular din *Bărbăteşti-Vâlcea*, fost student al lui Mihail Dragomirescu, *Serafim Duicu*, autor al cărţii ,,*Pe urmele lui Vladimir Streinu*”, poetele *Mara Nicoară* (volumul ,,*Cuvintele, frumoase flori*”) şi *Viorica Mereuţă* (autoarea volumului ,, *Singurătatea păsărilor*”).

După absolvirea facultăţii am fost repartizat pe o catedră de limba şi literatură română în comuna Coloneşti, judeţul Bacău. Aici am îndeplinit şi funcţia de bibliotecar, dar am şi scris unele din creaţiile mele, apreciate ulterior de critici literari argeşeni precum Ion Voiculescu şi Mihail Ilovici.

Revenit pe meleagurile natale ca profesor de literatură la Casa pionierilor din comuna Vedea, am devenit membru al Cenaclului Literar *Liviu Rebreanu* din Piteşti (aşa se numea şi cel din Mureş), începând cu anul 1976. Aici mi-am definit personalitatea poetică, alături de scriitori precum: *Ludmila Ghiţescu*, *Ion Lică-Vulpeşti*, *Nicolae Petrescu*, *Ion Gheorghe Păun*, *Nicolae Badi*, *Mona Vâlceanu*, *Gabriel Grigore*, *Octav Pârvulescu*, *Marin Radu Ene*, *Vasile Dorin Ghilencea*, *Ion Dincă* etc.

Anul 1981 a însemnat debutul meu în revista ,,*România Literară*” a *Uniunii Scriitorilor* cu un grupaj de versuri. În 1983 am obţinut mai multe premii literare la concursuri precum: *Moştenirea Văcăreştilor* (Târgovişte), *Nicolae Bălcescu* (Râmnicu-Vâlcea), *Tudor Arghezi* (Târgu-Jiu) etc.

Primul volum de versuri *Ordessos*, mi-a apărut la editura *Zodia Fecioarei* din

tânăr profesor

Piteşti, în anul 1987, fiind apreciat de critica literară.

Între timp am absolvit cursurile Facultăţii de Istorie a Universităţii din Bucureşti şi am profesat în mai multe unităţi şcolare precum: *Colegiul Naţional-Liceal Zinca Golescu*, *Colegiul Liceal Alexandru Odobescu*, *Liceul Ion Barbu*, *Colegiul Naţional Ion C. Brătianu*, unde funcţionez şi în prezent. Sunt unul dintre coordonatorii revistei ,,*Junimea*”, redactor-şef al revistei *Argeş-Cultul Eroilor*, secretar general al revistei *Carpatica literar-artistică* a *Ligii Scriitorilor* şi consilier ştiinţific al revistei - document *Retituiri* a Centrului Cultural Piteşti.

În 2014 am publicat volumul de versuri *Lecţia de istorie*, Editura *Trend* din Piteşti.

Pe parcursul activităţii literare am publicat articole şi creaţii literare în reviste şi culegeri antologice, pe plan naţional şi local.

Nicolae Doru Berbec

Domnul profesor Nicolae Doru Berbec, vechi consumator şi creator de literatură (debut literar – Revista „Argeş”, 1969) a avut bunăvoinţa de a răspunde invitaţiei noastre şi de a ne încredinţa spre publicare două inedite scurte proze.

Prima, un mini *Proces kafkian*, face parte din *literatura de sertar* şi, la vremea respectivă (1971!), tânărul scriitor a vrut să ilustreze *„falsitatea ideologiei şi propagandei comuniste despre adevăr – libertate de exprimare – dreptate”*.

Cea de-a doua ne întoarce în timp cu aproape un secol, dar este o povestire inspirată din întâmplări reale.

La dorinţa autorului, am respectat ortografia şi punctuaţia scrierilor încredinţate.

Mulţumim domnului profesor, şi este oricând binevenit în paginile publicaţiei noastre.

*****

Cineva a citit ziarul de seară şi şi-a găsit numele în pagina a treia. Era o întâmplare veche şi tristă, de care uitase. Şi pentru a fi mai sigur a recitit pagina a treia. Era chemat pentru a i se face dreptate în această întâmplare.

Liftul l-a suit la etajul cinci.

A bătut la prima uşă. Prima uşă avea un geam pe care erau desenate flori. El şi-a amintit că demult, în tinereţe, iubise într-o primăvară o fată pe un cîmp.

Înăuntru a auzit ciocnindu-se pahare şi din bun simţ s-a depărtat, nevoind să deranjeze.

A bătut la uşa a doua. A doua uşă avea un geam pe care era desenat alb. El şi-a amintit că demult războiul îl purtase prin zapadă în munţi.

Dinăuntru se strecura un miros plăcut de cafea şi de ţigari fine şi din bun simţ s-a depărtat, nevoind să deranjeze.

A bătut la uşa a treia. A treia uşă avea un geam pe care erau desenate dungi maron. El şi-a amintit că demult mîncase pîine neagră pe cartele maron.

Înăuntru cînta un magnetofon şi din bun simţ s-a depărtat, nevoind să deranjeze.

A bătut la uşa ultimă. Ultima uşă avea un geam pe care era desenat roşu. El şi-a amintit că demult, în clasa a patra, băiatul său fusese făcut pionier. Înăuntru o femeie rîdea cu poftă ascultînd anecdote şi din bun simţ s-a depărtat, nevoind să deranjeze.

La ieşire, portarul i-a atras binevoitor atenţia că uşile erau deschise, că ar fi fost primit cu toată înţelegerea, făcîndu-i-se dreptate. El, din bun simţ, şi-a recunoscut greşeala şi scoţînd pălăria a promis că va reveni.

Acasă, citind ziarul de seară, nu şi-a mai găsit numele pe pagina aceea. (fusese o întamplare veche şi tristă, de care şi ziarul uitase). Şi pentru a fi mai sigur a recitit pagina aceea şi a crezut că i se dă voie şi lui să uite.

FORDUL CU MUSTĂŢI

Suprinzător cum, intr-o discuţie despre automobile, din trecutul uitat al copilăriei mele a răsărit, ca o „fetiţă cu chibrituri” spusă tare demult de mama, tocmai povestea Fordului. Atunci suna cred altfel din gura prietenului meu.

Dar, chiar dacă inconştientul meu a întregit-o cu amintiri străine, întîmplarea bunicului trebuie să fi început cu pregătirea maşinii pentru drum.

„... a durat două zile. Numai un om curajos putea face atunci 200 de kilometri şi bunica a rămas îngrijorată.

Au plecat de cum s-a luminat de ziuă. Bunicul şi tata. Încărcaseră maşina cu două coşuri cu mîncare şi apă. Şi-au pus ochelarii, iar Fordul a ieşit pufăind din curte.

Drumul era mizerabil. Soare şi praf.

Şi, după cîteva zeci de kilometri, la o curbă le-a apărut din faţă o altă maşină. Au oprit. S-au dat jos. Bunicul şi-a scos ochelarii rotunzi şi mănuşile. Cei doi şoferi şi-au strîns mîinile.

Imediat după primul război erau atât de rare maşinile, încît oamenilor care pînă atunci nu ştiuseră nimic unul

despre celălalt, le plăcea să se creadă vechi cunoştinţe.

Ziua se încălzea şi ţăranii priveau curioşi Fordul prăfuit, căci, deşi tata îi lustruise cu grijă la plecare mustăţile, ele erau acum deja albe.

Bunicul s-a interesat de drum şi a fumat. La volan nu fuma – conducea concentrat şi tăcut. Numai clacsonul răguşit speria din cînd în cînd orătăniile.

Tata terminase clasa a şasea de liceu. „Băiatul e prea tînăr şi nu ar trebui să-l luaţi cu dumneavoastră, să nu i se facă rău", încercase bunica să-şi convingă soţul. „Lasă-l să înveţe şi el cîte ceva", hotărîse bunicul.

Era aspru în felul lui şi nimeni nu îl contrazicea în casă. Tata mergea pentru prima oară cu maşina. Dimineaţa, emoţia îi înroşise obrajiii. Bunicul îşi mîngîiase favoriţii lăsaţi după modă veche: "În curînd, îl iau să mă ajute în afaceri. Apoi, Costache se va bucura mult să mă vadă cu el."

„Fordul cu mustăţi a rezistat drumului.

Şi tata.

Unchiului îi scriseseră din timp, anuntîndu-şi vizita.

Cînd au sosit, erau obosiţi, prăfuiţi şi mirosul de benzină le intrase în haine. Iar în faţă li s-a întins o masă de zile mari...

Fordul a mai făcut multe drumuri – îmi povestea prietenul. Pînă înaintea celuilalt război.

Tata îşi cumpărase un Mercedes, şi vechea maşină a fost părăsită într-un colţ al garajului. De supărare, i-au ruginit mustăţile".

„Şi-apoi, ce-au făcut cu ea?"

„A vîndut-o cinematografiei. Joacă în filme."

De fapt, prea puţin mă interesa soarta maşinii, deşi o căutam cu privirea printre uneltele aruncate de-a valma în vechiul garaj.

În garajul copilăriei.

Îmi place şi acum să-mi închipui nişte mustăţi mari, nichelate, iar lîngă ele – bunicul prietenului meu, mîngîindu-şi favoriţii. Apoi, strîngînd mîna unei necunoscut şi urîndu-i drum bun.

Poate că Fordul acela faimos nici nu a existat, dar povestea călătoriei era prea frumoasă ca să nu o cred.

Liliana Jugănaru

studentă la Facultatea de litere a Universităţii din Piteşti

Aşteptare…

Iubitule, în clipele mai grele
mângâie-mi sufletul cu vorbele
dulci şi înfloritoare
ca ale primăverii mărgăritare…

Iubitule, când sufletul îmi plânge
că o viaţă nu-mi ajunge,
du-mă în lumea eternă
ca să uit de-a mea… infernă

Iubitule, când tu nu eşti
mintea mi-o înebuneşti
cu chinuri dulci şi amare
şi îmbrăţişări tot mai rare…
Ca-ntr-un cuib cu cioburi groase
mă tai în amintiri amoroase
Ca-ntr-un coşmar în care m-am blocat,
Stau eu şi iubirea-ţi aşezată în inima mea, pe-un raft.

În eterna-mi aşteptare,
destinul mă loveşte-n nepăsare,
Dar tot te aştept mereu, mereu,
Tot pe tine, iubitul meu…

Toamna sufletului meu

M-a amorţit durerea toamnei
Sunt prinsă într-un anotimp plin de atacuri de lei,
Resimt fiecare frunză căzută,
Ce doare ca o dorinţă pierdută

Mă împotrivesc unui ciudat sentiment
Îmi scriu iubirea într-un testament
Poate moartea mea le va da cititorilor
Curajul de a iubi în felul lor.

Scriu pe frunzele îngălbenite
Rămăşiţele unei iubiri purtate în inimă şi-n minte,
E un spirit ce-mi dă târcoale
Poate e vis, dar durerea e apăsătoare…

Am prins păsări de foc din zbor
Să le opresc din călătoria lor
Să-mi cânte suferinţa din iarnă
Când ninge şi e prea linişte afară

Am închis în privire câteva raze de soare
Să le eliberez când frigul doare.
M-am îndragostit în mod misterios
De anotimpul cel mai frumos.
Îmi hibernează sufletul o iarnă
Şi-l mai trezeşte doar o rază de vară.

Gabriela Zăvălaş-Anghel

Distinsa scriitoare bucureşteană (membru UZP) ne-a onorat cu prezenţa la ediţia din luna decembrie a *Cenaclului Armonii-Carpatine*, în cadrul căruia au fost decernate Premiile anuale ale revistei *Carpatica*. Cu acceptul domniei sale, redăm mai jos articolul pe care l-a scris cu această ocazie. Îi mulţumim.

Carpatica

Joi 12 Decembrie 2014

Soarele eclipsat noros, o lună, şi-a expus în fine dentiţia, tandru, generos-primăvăratec. La Centrul Cultural Piteşti s-a derulat un eveniment cultural luminiscent, în ton cu solaritatea mirifică a zilei. Este prezentată revista Carpatica-Revista Literar-Artistică A Ligii Scriitorilor Din România şi de Expresie Română De Pretutindeni, cu grafică imaginativ elegantă, hârtie calitativă şi fondator… scriitor – Vasile Dorin Ghilencea, al cărui travaliu şi dragoste de cultură, a dat roade şi un titlu onorant, cu aportul financiar al Primăriei şi concursul Centrului Cultural. În paginile ei semnează scriitori cu har, activitate bogată publicistic. În majoritate, unii au frecventat asiduu cenaclul Liviu Rebreanu, al cărui rol nu trebuie minimalizat, cum am auzit voci, cinice, pentru că n-a dat nume marginale, provinciale, din contră.

Viitorul este în trecut-Leibniz…

Scriitorul Nicolae Cosmescu are un editorial cu tentă moralistă, pentru optimizarea trendului. Ilzi Sora vine cu un condei cu detentă,Vasile Dorin Ghilencea apreciat printre alţii şi de germanicul… critic Marian Popa, Ionel Dincă un narator, umorist, satirist de mare virtuozitate, remontant, ce are la degetul mic, farmecul oralităţii, regionalismelor, reţeta râsului sănătos, eliberator, apreciata Aurelia Corbeanu, Daniela Gabriela Voiculescu-poeta metaforă… la a cărei primă lansare la Societatea Argeşeană, am participat, şi care este o prolifică - 17 volume, multipremiatul Nic Petrescu, patriarhalul, iubitul, decanul de vârstă-Mihail Ghiţescu, Mariana Dobrin-Îngerul Albastru… ce emite epigrame în ritm de gimnastă… delicatul poet epigramist-Constantin Păun, Ioan Bojan, cu istoria care ne-a durut şi ne-a mutilat, comprimat, Romel Stăncioiu, despre celebrul Cicero-fascinaţia noastră firească vis a vis de imperiul unde vechea noastră istorie e amprentată glorios în Columnă, Constantin Vărăşcanu cu lirică patriotică, o terapie contra sastiselii inclemente că a-ţi iubi patria e a face amor… cu ea, vezi impenitenţa ce-a făcut vogă cândva… Steluţa Istrătescu, prozatoare, nuvelistă de forţă, Cezar Bădescu, francofonul… arefean, Vavila Popovici, fidelă miraculosului Argeş, Adrian Mitroi mai recent afiliat mişcării are poeme cu rimă insolită la mijlocul versului următor, metafizică, este imaginativ plastic, lirism clasic, neoromantism tardiv, poezie eufonică, juna, inspirata, Bogdana-Elena Simionescu. S-au acordat diplome poetului Adrian Mitroi, Daniela Gabriela Voiculescu, Nic Petrescu, Ilzi Sora, Primăriei, pentru aport financiar, doamnei directoare a Centrului Cultural-Carmen Dumitrache Salub, Marius Chiva-istoricul vinovat… de organizare, eseistei Bogdana-Elena Simionescu. Grupul vocal Armonia s-a produs cu sonuri calme, melodioase, retro.

Activitatea intelectuală şi revista densă, merită cu prisosinţă un laudatio şi poate sta cu fruntea sus, alături de celelalte surate piteştene, naţionale, pentru cuvântul bine scris, cultura care ne înobilează şi ne înalţă spiritual.

Din asistenţă au făcut parte şi elevi ai colegiilor piteştene care au fost invitaţi să colaboreze cu revista.

Iuliu Fodor

DE PRIMĂVARĂ

Totuşi a făcut popasul aşteptat, răspunzând chemării noastre şi-a calendarului. Preludiile sale cu topiri de zăpezi au încălzit timpul aşteptat cu nerăbdare. Câteva reveniri geroase n-au reuşit oprirea în loc a astrelor ce îndreptau crugul vremii spre primăvară.

Întâi a pătruns o boare cu aer primenit, umezind ploapele. Apoi straniul schimb magnetic de anotimp cu explozie clorofiliană şi nuanţe de sănătate în obrajii însetaţi de culoare. S-au ridicat negurile. Valurile au redevenit albastre, nisipurile s-au reaprins în strălucire. Ca un omagiu mângâierilor cu rouă, se răspândeşte euforica renaştere vegetală. Pădurea tresaltă-n furişarea sălbăticiunilor ce caută vizuini. Pe curcubeice petale au poposit neastâmpăraţi fluturi cu antene vibrânde. Şi-au început colindul harnicele albine. Se pregătesc mioarele spre urcuşurile cu popasuri şi tăpşanuri vitale.

Muşchiul, proaspăt loc de odihnă, îmbie, sub cetină, la popas şi visare. Au pornit tulnicele să anunţe că munca pământului străbun este în toi. Brazdele înghit cu lăcomie seminţe, preludiu la belşugul verilor şi toamnelor. Mlădiţe de cireş dau bineţe ferestrelor, ruşinate parcă de spuza albă a petalelor. Cuiburi sub streşini îşi primesc oaspeţii mult aşteptaţi...

... Primăvara ne acoperă pe toţi cu bunătate. O simţi în munca şi visurile noastre.

Ania Dana Cazan

Încă o stea în constelaţia Ligii Scriitorilor

Această tânără talentată s-a născut în Piteşti, la 12 ianuarie 1990, într-o familie de intelectuali. Tatăl, Gabriel Cazan este la rându-i scriitor, iar mama, nimeni alta decât îndrăgita actriţă Luminiţa Borta.

Anii de liceu, petrecuţi la Colegiul Naţional ”Ion C. Brătianu”, unde am avut onoarea de a-i fi profesor, şi-au pus amprenta asupra fetei cu ochi albaştri, în care s-au limpezit toate frământările şi întrebările adolescenţei, iar între şcoală şi locuinţa de pe strada castanilor, acestea au prins contur şi substanţă în două romane: ”Aceeaşi problemă adolescentină”, publicat în 2007, dar şi premiat (locul I la concursul „Tinere condeie”, secţiunea roman-liceu) şi „Azi nu sunt eu”, publicat în 2008.

Absolvind cu brio colegiul, Ania urmează cursurile Facultăţii de Ştiinţe Politice a Universităţii din Bucureşti. În paralel, îşi continuă activitatea scriitoricească, publicând alte romane pentru adolescenţi: „Puncte de suspensie şi note de subsol” (2010) şi „Chiriaşii de pe strada Olimpului” (2012).

În prezent, Ania deţine funcţie de director al Festivalului Internaţional de scurt metraj ”3fest”, al cărui fondator este încă de la vârsta de 17 ani şi consultant la Asociaţia ”Argeş Solidaire”.

În curând se va bucura de lumina tiparului ”Făt Frumos din Vamă”. O aştept pe această Ileană Cosânzeană modernă la logodna lansării, unde, ca şi altădată, mă regăsesc pe lista invitaţilor.

Constantin Vărăşcanu

De ce scriu?

Scriu pentru că îmi alin sufletul. Pentru că am impresia că voi putea schimba lumea. Şi scriu pentru că nu îmi place ceea ce văd în jurul meu. Folosesc cuvintele ca nişte acuarele ... ca şi cum aş vrea să pictez o lume nouă. Scriu pentru că este singurul mod în care îmi pot păstra amintirile vii. Scrisul este maşina timpului meu.

Scriu pentru a nu intra în depresie...scriu pentru că pot să-mi imaginez o lume a mea în care eu şi numai eu sunt actorul principal al acţiunilor mele şi ceilalţi se conturează după voinţa mea. Scriu pentru a mă simţi stăpâna lumii mele... pentru a fi regina unor cuvinte care îmi slujesc şi îmi gâdilă orgoliul. Scriu pentru a mă simţi specială, chiar dacă nu spun lucruri speciale. Eu doar pun punctul pe “i”, adaug sedilelele unei lumi care mai are nevoie de câteva îmbunătăţiri.

Scriu pentru că nu îmi place să vorbesc. În ciuda faptului că mi se reproşează că vorbesc prea mult, practic eu nu spun nimic. Aşa că scriu pentru a pune în lumină cuvintele care au fost, cândva, într-o sală de aşteptare. Scriu pentru că sufăr. Scriu pentru că este singurul mod în care îmi pot aduce aminte de cineva fără să mă plâng cuiva şi scriu pentru a arăta că mă gândesc de sute de ori pe zi la el şi ştiu foarte bine că el nu s-a gândit la mine nici măcar o dată.

Scriu pentru că simt prea mult şi nu spun asta... doar pun nişte semne unele după altele încercând să formez cuvinte... cheile către mintea mea, dar pe care nimeni nu le foloseşte pentru a mă înţelege mai bine. Scriu pentru a arăta că sunt mai complicată decât par. Scriu pentru că în spatele unui zâmbet se ascund milioane de cuvinte aşteptând să fie rostite. Scriu pentru că nu îmi plac descrierile. Scriu pentru că nu pot picta, cânta sau dansa...

Scriu pentru a mă elibera... scriu pentru a-mi asculta respiraţia în timp ce tastez simbolurile frustrărilor mele. Scriu pentru a simţi că trăiesc. Scriu pentru că vreau să scriu... pentru că îmi place să scriu... scriu pentru că lumea mea mi se pare prea mică sau prea lipsită de imaginaţie. Scriu pentru că îmi place să fiu sărutată de Feţi Frumoşi care trăiesc în lumea construită de tastele mele.

Scriu pentru a simţi că trăiesc.

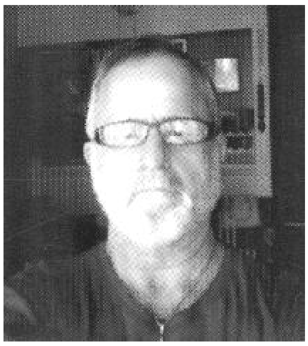
Ania Dana Cazan

Să iubeşti...

Să iubeşti...
Să-ţi iubeşti părinţii,
Să le mulţumeşti că şi-au dat viaţă
Şi continuă să te ţină în viaţă în fiecare zi
Prin dragostea lor faţă de tine.
Să iubeşti pământul pe care calci
Aerul pe care îl respiri,
Lumea pe care o vezi,
Cântecele pe care le auzi,
Sau dulciurile pe care le mănânci.
Să iubeşti senzaţia când bei un pahar cu apă atunci când şi-a fost sete,
Sau patul pe care te aşezi după ce ai avut o zi lungă.
Să iubeşti vorbele frumoase,
Poeziile lui Eminescu sau teatrul lui Sorescu.
Să iubeşti un serial şi să plângi atunci când se termină,
Să iubeşti un personaj,
Să îşi doreşti să fii şi tu, la rândul tău, un personaj la care lumea să se uite plângând atunci când suferi.
Să iubeşti mirosul mării şi atingerea nisipului,
Să iubeşti momentul în care râzi la soare şi nu te uiţi în jos.
Să iubeşti când verşi o lacrimă de fericire,
Să îşi iubeşti eşecurile, durerea, tristeţea,
Să le iubeşti, dar să nu le laşi să te definească.
Să iubeşti sentimentul de a iubi şi de a fi iubit,
Să iubeşti nodul în gât pe care îl ai după ce eşti sărutat,
Să iubeşti obişnuinţa, amintirile petrecute împreună cu cineva, melodiile lor şi mirosul lor de ghiocei,
Să îşi iubeşti visele şi să crezi în ele.
Să iubeşti atât de mult, încât "te iubesc" sunt doar două cuvinte care nu pot reda exactitatea sentimentelor tale.
Să iubeşti singur, de frică să nu fi refuzat,
Sau ignorat sau luat peste picior.
Să iubeşti şi să crezi că Iubirea va salva totul,
Chiar dacă cei din jurul tău sunt goi în sentimente.
Să iubeşti o melodie atât de mult, care era a ta,
Dar într-o noapte s-a întâmplat să o împarţi cu altcineva,
Şi acum să o urăşti pentru că a prins chipul cuiva...
Dar să o mai asculţi încă o dată.
Să iubeşti toate lucrurile mici care te fac fericit.
Să iubeşti, să dai totul, să nu aştepţi nimic în schimb.
Să iubeşti în continuare.
Să iubeşti până când vei întâlni pe cineva care să iubescă alături de tine.

Ania Dana Cazan

Ion Vlăduţu

Profesorul universitar doctor Ion Vlăduţu, stabilit de peste trei decenii în Miami-Florida, S. U. A., este un talentat scriitor şi om de cultură. Cea mai valoroasă carte pe care a publicat-o este ,,**Limba română în exil**”, Editura Trend, Piteşti 2014 (ediţia a doua), căreia îi facem o scurtă prezentare. Este un bun traducător, având în lucru volumul de versuri ,,**Lecţia de istorie**”. Este simpatizant al Ligii Scriitorilor şi în vara acestui an sperăm să devină membru activ al Filialei Argeş.

Totodată reprezintă diaspora românească din S .U. A. în paginile revistei ,,**Carpatica literar-artistică**”.

Constantin Vărăşcanu

Reproducem însemnările şi poezia profesorului Constantin Vărăşcanu de pe clapetele cărţii lui Ion Vlăduţu, precum şi dedicaţia primită de poet cu autograful autorului.

Două vorbe: miracol şi destin. Întâmplarea face să îl reîntâlnesc pe autorul acestei cărţi, pe Prof. Univ. Dr. Ion Vlăduţu, după trei decenii de viaţă, la aceeaşi editură Trend, unde eu predam Lecţia de Istorie şi Domnia Sa preda, tot spre editare Limba română în exil.

Sub acest titlu, cartea este o metaforă rară, cu sondaj adânc în istoria vieţii sale, ca şi în viaţa Patriei noastre. Născocită ca un Aparent jurnal de călătorie, cartea Este un roman-fluviu, în sensul clasic al semanticii balzaciene sau al unei noi saga.

Stilul său modern meşteşugit este de un baroc aparte, cu efigii şi stampe vechi, dar cu portretistică novatoare; personajele sale perindându-se în oglinda cu chipuri duble ori triple. Realul trece în ireal, proza în poezie, incantaţia în rugăciune. În proza românească de la acest început de secol, Limba română în exil este o carte de miracol şi destin.

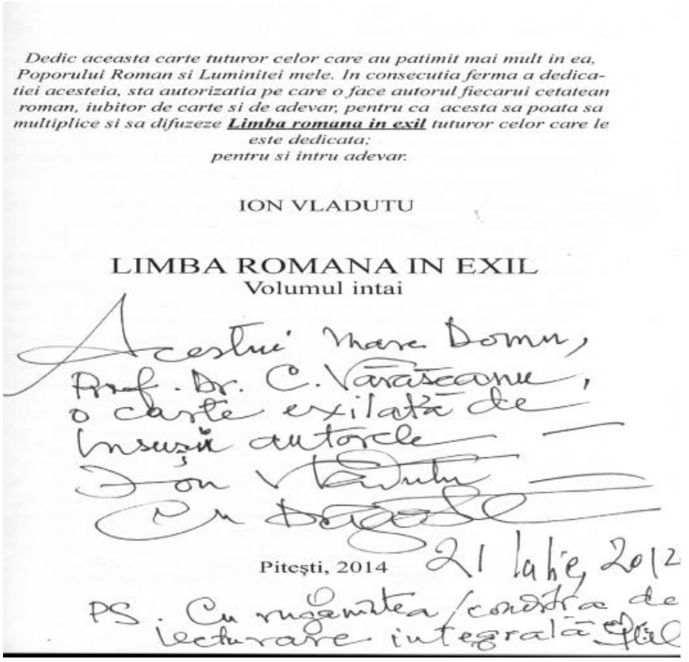
Limba română în exil

În exil cu limba noastră
La un ţărm apollinaric
Dulce pasăre măiastră
Graiul nostru ezoteric

În exil cu amintirea
Unui spaţiu mioritic,
Răvăşit în Răstignirea
Unui dor apocaliptic.

Dulce limbă carpatină,
Unduind ocean de perle,
În lumină bizantină,
Câmp de maci, în vis de mierle.

Constantin Vărăşcanu

*Dedic aceasta carte tuturor celor care au patimit mai mult in ea, Poporului Roman si Luminitei mele. In consecutia ferma a dedicatiei acesteia, sta autorizatia pe care o face autorul fiecarui cetatean roman, iubitor de carte si de adevar, pentru ca acesta sa poata sa multiplice si sa difuzeze **Limba romana in exil** tuturor celor care le este dedicata;*
pentru si intru adevar.

ION VLADUTU

LIMBA ROMANA IN EXIL
Volumul intai

Acestui mare Domn,
Prof. Dr. C. Vărăşcanu,
o carte exilată de
însuşi autorul
Ion Vlăduţu

Piteşti, 2014

21 iulie 2012

PS. Cu rugămintea/condiţia de
lecturare integrală

note de lectură

MARCUS TULLIUS CICERO, de Romel Stăncioiu

(3 ianuarie 106 – 7 decembrie 43)

Personalitate marcantă a Republicii Romane

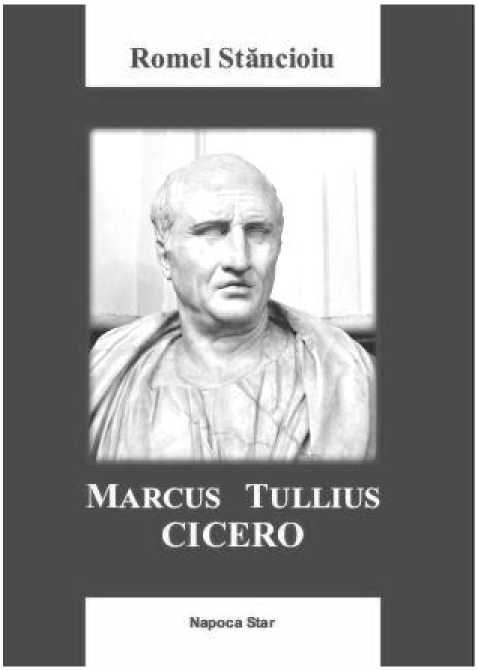
Fascinat de „mioritica” zonă natală, stăneşteană, o zonă cu parfum de legendă, a Râului Doamnei, dascălul de elită Romel Stăncioiu din Stăneştii Argeşului şi-a dedicat întraga viaţă muncii cu cartea, la catedră, cu elevii din şcolile generale Domneşti, Corbi şi Stăneşti. De ceva vreme însă şi-a încheiat activitatea didactică la şcoala din Stăneştiul său natal, unde a funcţionat mulţi ani ca profesor şi ca director de şcoală. Este şcoala noastră dragă, unde, în copilărie, i-am întâlnit pe fraţii gemeni Romel şi Cornel Stăncioiu în primii noştri ani de studii prin sălile bătrânei şcoli stăneştene, încărcată azi de amintiri şi legende. Ne-am bucurat împreună, în şcoală, de harul divin al unor renumiţi dascăli de odinioară, ca Nicolae Hera, Ion Dinu, Mihai Dudu, Gh. Ungurenuş, Zina Moisescu, Margareta Duţoiu şi lista ar putea continua, dascăli care ne-au deschis ochii pentru cultură şi pe care îi păstrăm cu drag în memorie. Împreună îi evocăm cu drag în diverse manifestări, cu diverse ocazii, în semn de cinstire şi pioasă recunoştinţă.

Aşadar, după o viaţă plină de roade la catedră şi înrădăcinat la Stăneşti, ca şi iluştrii săi înaintaşi, luminând copiii satului, profesorul pensionar Romel Stăncioiu şi-a îndreptat condeiul scriitoricesc în domeniul culturii, *pentru a reabilita din negura uitării trecutul îndepărtat al strămoşilor noştri*, spre folosul celor interesaţi, de azi şi de mâine.

Reamintesc cu bucurie că în urmă cu puţină vreme, scriitorul stăneştean şi-a concretizat pasiunea sa de-o viaţă, de lectură şi minuţioasă documentare. Cu mari eforturi intelectuale şi, bine-înţeles, materiale, şi-a editat şi lansat pe piaţa cărţii două valoroase volume, deosebit de interesante: „**Stropi de înţelepciune”** (2012) şi **„Mari Gânditori” sau „Mari Arhitecţi ai Înţelepciunii”** (2013). Ambele cărţi s-au bucurat de succes, fiind mult apreciate de cititori, în special de intelectualitatea din cultură şi din învăţământ. Înzestrat cu simţul valorii şi al realităţii, dar şi încurajat de primele succese, dascălul Romel Stăncioiu a continuat să-şi strângă material bibliografic bogat, pentru prezentarea monografică a personalităţilor reprezentative, din cartea „**Mari Gânditori**” sau „**Mari Arhitecţi ai Înţelepciunii**”. Astfel, în noua carte, detaliază, în stil monografic aprofundat, o mare personalitate din istoria Romei antice. Este vorba de cartea „**Marcus Tullius Cicero**”, apărută recent la Editura „Napoca Star”, din

Cluj-Napoca, în anul 2014. Iată, într-adevăr, o activitate deosebit de prolifică: în trei ani, trei cărţi valoroase…

Editată în condiţii grafice deosebite, cu coperte lucioase (pe prima imprimat *bustul lui Cicero*, iar pe coperta a patra, pictura biblică „*Asasinarea lui Caesar*”) cartea **„Marcus Tullius Cicero”, de Romel Stăncioiu**, este recomandată cu multă căldură şi de **prof. dr. George Baciu**, printr-o amplă şi bine documentată **„Prefaţă**”, intitulată semnificativ „**O carte ce ne poate face mai înţelepţi**”(p. 9). Cartea este structurată metodic, pe capitole, începând cu „**Originea**”, **„Viaţa de familie”, „Viaţa politică”, „Mari personalităţi din jurul lui Cicero**”, unde sunt prezentate scurte informaţii despre **Caius Marius, Lucius Cornelius Sylla, Pompei, Marcus Licinius Crassus** şi **Caesar**. Apoi, cartea continuă cu detalii despre **„Consulatul lui Cicero”, „Oligarhia Romei”, „Conspiraţia lui Catilina**”; „**Viaţa agitată de după consulat**” (un capitol pe care îl consider punctul culminant al cărţii), urmând firesc informaţii despre „**Moartea lui Cicero**” **şi „Ultimii stăpânitori ai acestui veac: Marc Antonius şi Octavian Augustus.** De asemenea, mai găsim în carte **„Scrierile lui Cicero**”, între care **Corespondenţa** cu *Atticus, Brutus, Marcus Caelius Rufus (considerată capodoperă a literaturii universale: Ad Atticum, Ad familiares, Ad M. Brutus); „**Tratatele filosofice**”(De republica, De legibus, De natura deorum);„**Tratatele retorice” (Bru-tus**, Orator) şi „**Discursurile**”…* Cei interesaţi, găsesc suficiente detalii în carte, despre vasta operă a lui Cicero.

Scriitorul şi eseistul Romel Stăncioiu realizează, în fapt, un **amplu eseu monografic, de învăţătură, despre Cicero**, o mare personalitate a lumii romane antice, care a trăit în perioada 3 ianuarie 106 – 7 decembrie 43 î. Hr.

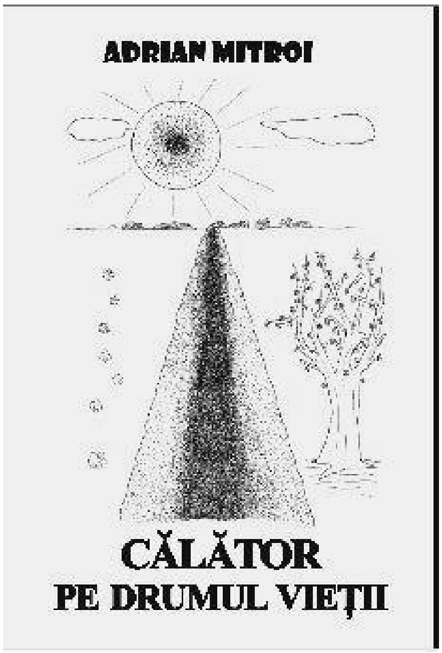
Iată şi un scurt rezumat al conţinutului cărţii: Cicero s-a născut într-o familie modestă de cavaleri, beneficiind de o educaţie aleasă. Îşi face mai întâi studiile la Roma, apoi le continuă în Grecia şi Asia Mică. După studii, se impune în societate ca mare *filozof, om politic, orator desăvârşit, jurist, teoretician, consul şi constituţional roman*. Oratorul şi omul politic obţine o notorietate aparte prin cele 5 discursuri împotriva fostului guvernator al Siciliei, Verres, care spoliase fără măsură pe locuitorii insulei. Devine pe rând edil, praetor, apoi consul. În anul 63 î.Hr. atinge apogeul carierei sale politice şi oratorice, prin discursurile numite „**In Catilinam”, (Catilinare),** când iese victorios împotriva conjuraţiei lui Catilina. A rămas celebru strigătul de disperare al lui Cicero, din prima „Catilinară”: „**O, tempora! O, mores!”** (**O, timpuri! O, moravuri!”).** Prin discursuri politice incendiare îl demască pe rebel şi-l face să fugă din Roma. Duritatea măsurilor luate îl determină să se autoexileze, dar va fi rechemat la Roma de Pompei, căreia i se va alătura în timpul conflictului cu Caesar. După încheierea războiului civil, Caesar îl iartă şi Cicero îşi va relua locul în Senat. După asasinarea lui Caesar, rosteşte celebrele 14 discursuri, **Filipicele**, împotriva lui Marcus Antonius şi va cădea victimă răzbunării acestuia în anul 43 î.Hr. Aşadar, Cicero a cunoscut o epocă deosebit de agitată, cu necontenite războaie externe, numeroase răscoale ale sclavilor (amintesc doar de răscoala condusă de legendarul **Spartacus**, originar din Tracia, p. 48), evenimente tensionate, care zdruncină din temelii ultimii ani ai Republicii Romane. În urma jafurilor din epocă se intensifică îmbogăţirea colosală a nobililor, ceea ce face ca luxul şi corupţia să crească vertiginos. Configuraţia socială şi politică, precum şi condiţiile economice vor determina şi o altă direcţie literară, în mare măsură determinată de Cicero şi generaţia sa. A lăsat posterităţii o operă nepreţuită, cuprinzând *discursuri, tratate de retorică şi filozofie morală, apoi o corespondenţă cu peste 800 de scrisori.* Se spune că activitatea politică, socială şi literară a lui Cicero s-a concentrat în atât de multe domenii, încât poate fi calificat drept „**homo universalis**” (omul universal). A exercitat prin opera sa o profundă influenţă asupra literaturii latine şi s-a manifestat ca unul dintre cei mai prolifici scriitori, mai prolifici chiar decât Seneca şi Augustin. Pentru acţiunile sale, Cicero a primit titul apoteotic de **„Pater Patriae” (Părinte al Patriei)** de care a fost foarte mândru, considerând că el a salvat Republica şi implicit Roma. Stilul lui Cicero, numit generic **„stilul ciceronian**”, este caracterizat prin amploare, simetrie, strălucire şi rigurozitate. Întreaga operă a lui Cicero este presărată cu numeroase aforisme, cugetări ori maxime care, aşa cum recomandă autorul stăneştean, **„trebuie neapărat citite de către oricine năzuieşte la o cultură mai elevată**”(p. 185). Romel Stăncioiu a identificat un număr de peste **80 de cugetări,** dintre care voi prezenta câteva semnificative: ***„Dacă înlături iubirea şi gingăşia, dispare tot farmecul vieţii”;*** **„Nedreptatea supără pe omul cinstit”; „Oamenii sunt ca vinul: timpul îi acreşte pe cei răi, dar sporeşte calitatea celor buni”; „Adevărul poate fi denaturat prin minciună, dar şi prin tăcere”; „Filozofia este medicina sufletului”; „Memoria scade dacă nu o foloseşti**” etc. În spiritul acestor aforisme, vă îndemn şi eu să citiţi cartea lui Romel Stăncioiu, pentru a vă menţine permanent memoria trează şi activă…Iar pentru a deveni mai înţelepţi, tot Cicero ne învaţă că **„Instruirea minţii este la fel de necesară ca hrana pentru corp**”.

Cartea se încheie cu o sumedenie de „**Aprecieri asupra omului şi operei sale**”, iar pe dumneavoastră vă invit să-i apreciaţi munca prietenului nostru de la Stăneşti.

Daniel Dejanu

“Importantă este călătoria, nu neapărat destinaţia!”

În prima decadă a lui martie 2015, sala Ars Nova a Centrul Cultural al municipiului Piteşti a găzduit lansarea primului volum de versuri al poetului Adrian Mitroi.

Vă prezentăm spicuiri din prefaţa acestui volum, semnată de scriitoarea Voichiţa Pălăcean-Vereş.

« Poetul Adrian Mitroi constituie o revelaţie pentru mine. L-am citit, în anii din urmă, în revista „Carpatica” a Filialei Piteşti – Argeş a Ligii Scriitorilor Români de Pretutindeni, iar anul trecut a colaborat la Antologia Napoca Nova „Mierle într-un lan cu maci” cu un grupaj de creaţii lirice. Mi-a lăsat impresia unui scriitor cu „state vechi de serviciu”, care îşi exersează de multă vreme harul şi capacitatea de a mlădia limba română.

Adrian Mitroi scrie „în dulcele stil clasic”, structura sa psihică pliindu-se cu succes pe versificaţia de tip tradiţional.De-ar fi să caracterizez printr-o sintagmă creaţia literară a lui Adrian Mitroi, aş spune că poezia sa este una filosofică, lipsită totuşi de artificii ermetizante, fiindcă autorul are, de fiecare dată, un mesaj clar, concis, bine ţintit.

Toate marile teme sunt tratate în poemele domnului Mitroi: viaţa, moartea, societatea, istoria, dragostea, natura. Sensibil şi în acelaşi timp extrem de lucid, prin versurile sale creează un univers supus privirii atente a eului liric, ce se dovedeşte o conştiinţă veşnic trează, înclinată spre problematizare. De o frumuseţe aparte sunt poeziile inspirate de natură. Inspirat se dovedeşte Adrian Mitroi şi atunci când exersează un gen liric mai puţin uzitat în zilele noastre, poezia patriotică. Critica socială face obiectul multor creaţii ale poetului. Obiectiv, aduce în atenţie racilele lumii în care trăim, o lume a minciunii, a aparenţelor, a lipsei de substanţă, a superficialităţii, a lipsei de valori morale, în care inocenţii cad, inerent, victime indiferenţei celor care ar putea schimba ceva. Analiza critică se aplică şi atunci când în centru se găseşte propria persoană.

În poezia lui Adrian Mitroi lucrurile nu se opresc la aparenţă, ci trebuie să citeşti printre rânduri, să pătrunzi în miezul profund al cuvintelor, pentru a prinde sensul ultim, sensul adevărat al mesajului. Fiindcă, fără doar şi poate, poetul vorbeşte cu sinceritate şi căldură despre viaţă, despre cât de frumoasă, grea şi trecătoare este ea.

***Călător pe drumul vieţii**, medicul veterinar Adrian Mitroi, în postura de poet, demonstrează, prin creaţiile sale artistice, că a trăit plenar, profund, bucurându-se de fiecare clipă şi că, din acest motiv, nu se teme de timp, de curgere, deoarece, ca în cazul lui Ulise al lui Homer, importantă este călătoria, nu neapărat destinaţia! »*

Voichiţa Pălăcean-Vereş

Încercare de portret moral şi social:
ALEXANDRA PIELMUŞ NENCIULESCU

Prozatorul Vasile Dorin Ghilencea a avut inspiraţia să scrie un miniroman – “Trecând prin târgul vieţii” – alegând ca eroină principală pe doamna Alexandra Pielmuş Nenciulescu, fost viceprimar la Primăria Comunei Moşoaia, judeţul Argeş. Volumul a apărut în 2014, tipărit la Editura Napoca-Nova din frumosul oraş Cluj-Napoca.

Întâmplarea (sau, cine ştie, după cum se spune, nimic nu este întâmplător în existenţa noastră), a făcut ca în anul 1962 să fim colegi de serviciu, dânsa în funcţia de contabilă iar eu tehnician energetic, şeful secţiei P.R.A.M. (Protecţia prin Relee, Automatizări şi Măsurători electrice) la întreprinderea Energo-Petrol Bascov, cu sediul la Câmpina.

Tot în acea perioadă l-am cunoscut şi pe soţul său Alexandru Nenciulescu, specialist în Telegrafie la Poşta Centrală din Piteşti, unitate condusă pe atunci de binecunoscutul şi renumitul inginer Petre Aurel, director regional.

Cu sprijinul moral şi material al părinţilor Elena şi Florică Pielmuş şi al preotului ŞtefanUdrescu, tinerii căsătoriţi au concretizat ideea de a construi un cămin al lor, nu departe de casa părintească a doamnei Alexandra, la marginea pădurii, lângă “Poiana cu tei”, de cum se iese din pădurea Piteşti-Moşoaia şi se intră în sat. Fireşte că părinţii s-au bucurat de apropierea către Moşoaia a tinerilor, ocazionată şi de extinderea extracţiei de ţiţei, una din baze constituindu-se cu construcţie nouă în centrul localităţii Moşoaia. Specialistul în Telegrafie Alexandru Nenciulescu avea ca subunitate şi Schela Moşoaia, inclusiv Poiana Lacului.

În iureşul trecerii anilor, în existenţa familiei Nenciulescu apare un eveniment important: stima concetăţenilor moşoieni se concretizează în numirea doamnei Alexandra în funcţia de viceprimar. În biroul de lucru al acesteia, domnul Vasile Ghilencea a descoperit o “reţetă sufletească”, scrisă frumos pe un panou şi afişată la

loc vizibil: “ASTĂZI NU AI VOIE: să te cerţi, să fii trist, să fii rău, să fii uricios, să fii nedrept, să nu munceşti, să nu uiţi că eşti OM!!! ASTĂZI AI VOIE SĂ IUBEŞTI!” Nobile precepte morale!

Alături de primarul Gheorghe Berechet, bun gospodar, cadru didactic de profesie, echipa Primăriei Moşoaia a înregistrat o serie de realizări şi succese de prestigiu în bunul mers al vieţii cotidiene a locuitorilor.

Autorul Vasile Ghilencea, pe parcursul a 100 de pagini, duce la bun sfârşit portretul eroinei sale, doamna Alexandra Pielmuş Nenciulescu, până la vârsta senectuţii, cu copii şi nepoţi care să continue tradiţia sănătoasă a familiei române, aducând un elogiu binemeritat acestei argeşence.

Volumul este bogat ilustrat cu fotografii şi conţine incursiuni în arborele genealogic al eroinei, cartea fiind, după cum frumos spune doamna Voichiţa Pălăcean-Vereş, cea care face prezentarea autorului pe ultima copertă, “o scriere ficţională, nu una cu caracter istoric”, constituind o meritorie încercare de portret moral şi social. Este, de fapt, o carte de suflet dedicată Omului care sfinţeşte locul.

Vasile Ghiţescu

Cer senin

Soarele ne-nvăluie cu blânda lumină,
Păsările cântă, uşor, în surdină,
Iarba înverzeşte, în jur, ca-n poveste,
De la tine aştept, neîncetat, o veste.

Urc încet cărarea înspre o colină
Soarele luceşte, vântul mă alină.
Ma-ntreb ce-am greşit. Sunt, oare, de vină?
Mă gândesc într-una, fiind de doruri plină.
Aş vrea să-nţeleg la ce te gândeşti.
Ce gânduri străine le tot pritoceşti.
De ce lângă mine, acum, tu nu eşti.
Şi pe căi străine te tot nevoieşti.
....

Sunt singură acum, cu gândul la tine.
Nu ştiu ce să cred astăzi despre tine.
Mă amăgesc subit cu gânduri senine
Dar dorul palpită întruna în mine.

E soare, senin şi e cald în casă.
Amintiri grămadă năvalesc îndată.
Mi-amintesc de vremea când eram o fată
Ce purtam fundiţe primăvara toată.
....

Sper într-o iubire candidă, frumoasă
Cu lumină multă, cu gogoşi pe masă,
Cu-nverzita iarbă de pe lângă casă
Şi cu păsări albe revenite-acasă.

Adriana Ciobotea

AM REVĂZUT TRIVALEA

Trivalea, azi aceeaşi ca şi-n copilărie
Mă-ntâmpină voioasă, cu-n tril de ciocârlie
Şi-mi spune despre anii ce-n grabă au trecut
De la plecarea noastră şi până-ne-am revăzut

În şoaptă-mi povesteşte de vremile trecute
De paşii ce odată păşeau pe-alei tăcute
Sub umbra minunată a mândrilor castani
Ce le-am purtat parfumul atât amar de ani

Îmi povesteşte-n taină de clipa minunată
Când un băiat cuminte a sărutat o fată
Şi-au stat pe-o bancă-n tăină să-şi soarbă bucuria
S-asculte glasul vieţii, s-asculte ciocârlia.

Ce blândă-i şi tăcută lumina strecurată
Prin frunzele sfioase şi fără nicio pată
Şi cât de dulce-i somnul în aerul tău pur
Trivalea mea iubită, cu purpură de azur.

Stelian Dima

CONTEXTUL POLITIC, DIPLOMATIC ŞI MILITAR AL DICTATULUI DE LA VIENA DIN 30 AUGUST 1940

Prof.univ. dr. Ioan Bojan

(continuare din numărul precedent)

Prin acest act samavolnic s-a rupt din trupul României şi s-a încorporat Ungariei partea de nord-vest a Transilvaniei, în suprafaţă de 43.492 km2, cu 2.667.000 de locuitori, din care 50,2% români, 37% maghiari, 5,7% evrei şi 2,8% germani.

La Viena, în 30 august 1940, partea română condiţionează semnarea actului de acceptare a arbitajului de un angajament oficial al celor două mari puteri ale Axei privind garantarea apărării frontierelor României care au mai rămas după aceste cedări teritoriale. Drept urmare, la

ora 13,00, delegaţia României primeşte două acte oficiale, identice, semnate de Ribbentrop şi Ciano, care cuprindeau garanţiile Germaniei şi Italiei.

Arbitrajul de la Viena din 30 august 1940 este nul de drept şi neavenit, nu numai fiindcă a fost impus României prin forţă şi constrângere de puterile Axei, ci fiindcă el nu purta semnătura celui de-al doilea delegat, dr. Valer Pop, ci doar a ministrului Manoilescu. Întra-devăr, deplinele puteri pentru acceptarea arbitrajului au fost date lui Manoilescu şi lui Valer Pop în mod colectiv, deci România nu putea fi angajată valabil printr-o semnătură.

Motiv pentru care Arbitrajul nu a fost ratificat niciodată de regele Carol al II-lea, nici de Parlament, şi nici de generalul Antonescu. Ba, mai mult, textul aşa-zisului "Arbitraj" nu a fost publicat nici în "Monitorul Oficial". El "a creat o stare de fapt, care nu s-a transormat într-o stare de drept". Abia anularea "Arbitrajului" de la Viena din 1940 în urma hotărârilor Conferinţei de Pace de la Paris (1946), şi revenirea Transilvaniei de Nord-Est la România, ne-au adus starea de drept consfinţită prin Tratatul de la Trianon.

S-a discutat mult şi se mai discută dacă România trebuia sau nu să accepte "Arbitrajul" de la Viena din 1940.

Plecând de la realitatea existentă atunci, trebuie arătat că la Viena România a fost pusă în faţa alternativei de a accepta sau nu un arbitraj al Puterilor Axei, fără rezerve şi fără condiţii. Alegerea era, în realitate ce de a fi sau a nu fi.

1) Acceptarea "Arbitrajului" însemna păstrarea, existenţa României ca stat, redusă teritorial şi etnic, cu frontierele sale noi garantate de Gemania şi Italia, care ne fereau de pericolele ce ne ameninţau, în continuare din partea Ungariei şi a Uniunii Sovietice, nemulţumite de ceea ce au cotropit din teritoriul României în vara anului 1940. Ungaria dorea ocuparea întregii Transilvanii şi a Banatului, iar Uniunea Sovietică aştepta momentul potrivit pentru ocupare întregii Moldove, până la Munţii Carpaţi. Conform prevederilor Pactului Csáki-Molotov, încheiat la sfârşitul lunii august 1940, urma stabilirea graniţei comune ruso-ungare pe Carpaţii Orientali. Hitler, fiind informat despre această înţelegere de către Ciano, a urgentat "Arbitrajul" de la Viena, oprindu-i în felul acesta pe unguri să ratifice Tratatul, care ar fi permis Uniunii Sovietice să treacă peste România şi să ajungă vecină directă cu Ungaria.

2) Respingerea "Arbitrajului" de către România ducea inevitabil la război cu toţi vecinii pe care îi aveam atunci – nu mai aveam graniţă cu Cehoslovacia şi Polonia, ocupate şi destrămate în anul 1939 de către Germania, Uniunea Sovietică şi Ungaria -, care ar fi dus inevitabil la desfiinţarea totală a Statului Român şi probabil la distrugerea structurii organice a neamului, ceea ce este indispensabil fiinţei şi refacerii unui neam, a însuşi sufletului său.

Avem convingerea că alegerea primei variante a fost cea corectă!

NR: textul a fost preluat de Vasile Dorin Ghilencea, din "**Făclia**-ziar independent de **Cluj**", din 29 august 2014.

SĂ NE-AMINTIM MAI DES DE EI!

Elena Văcărescu

Scriitoarea română de limba franceză, Elena Văcărescu, s-a născut la Bucureşti în anul 1866. Este nepoata lui Iancu Văcărescu (1791-1863).

Elena Văcărescu s-a stabilit la Paris definitiv în anul 1891.

În anul 1886 apare la Paris primul său volum de versuri "Les Chants d'aurore" (Cântece de Auroră), debut încununat cu laurii Academiei Franceze, premiul Archon Desperouse.

Scriitoarea s-a afirmat odata cu cel de-al doilea volum, o culegere de cântece folclorice "Le Rhapsode de la Dâmbovitza" (Rapsodia Dâmboviţei) apărut la Bucureşti în anul 1892 în editura SOCEC.

Lucrarea a fost încununată de încă un premiu al Academiei Franceze şi tradusă în limbile: germană (1889), italiană (1891, 1905), engleză (1904).

Apar rând pe rând alte volume de versuri : "L'Ame sareine" (Sufletul împăcat) – 1896 ; "Lueurs et flammes" (Luciri şi flăcări) – 1903, "Le jardin passionne" (Ţara dansului) – 1908 ; "La Dermeuse eveillee" (Din somn trezită) – 1914 ; "Dans l'or du soir" (În aurul serii) – 1927.

Amintim de asemenea şi scrierile : "Regi şi regine pe care i-am cunoscut", volumul folcloric "Nuit d'Orient" şi numeroasele sale traduceri şi conferinţe.

In proză publică romanele "Amor vincit" (1909) şi "Le sortilège" (Vraja) – 1911; piesele de teatru "Stana" (1904), "Pe urma dragostei" (scrisă în limba română) – 1905 şi libretul de operă, în colaborare cu Paul Millet "Le Cobzar" (Cobzarul), dramă lirică în două acte, pe muzică de Gabrielle Ferrari (1912). "Cobzarul" a fost prima operă cu subiect românesc cântată pe scena operei din Paris.

Încheiem lista selectivă a lucrărilor Elenei Văcărescu cu scrierile din domeniul memorialisticii "Memorial sur le mode mineur" (Paris, 1946) şi "Le roman de ma vie" (început în 1942, dar neterminat). Scrierea a fost foarte apreciată şi în

România şi în Franţa, primind numeroase distincţii. A fost aleasă membră a Academiei Franceze, membru corespondent al Academiei Române, membră a Delegaţiei române la Societatea Naţiunilor, a Delegaţiei române la Conferinţa de Pace de la Paris şi a primit înaltul ordin francez "Legiunea de Onoare". S-a stins din viaţă la 17 februarie 1947 şi rămăşiţele pământeşti i-au fost aduse în ţară, în anul 1959, prin grija guvernului român şi depuse în cripta familiei Văcăreştilor, din cimitirul Bellu. Dumnezeu s-o odihnească!

Exemplificăm cu două poezii:

Nic Petrescu

PATRIEI MELE

Dacă ţi-am devenit străină,
Şi cântul meu cel peregrin
Nu s-a-ntrupat din limba lină
Domol vorbită în cămin,

Cea care-mi vine-n înserare
Pe buze când mă rog mereu,
O, Patria mea, iarta-vei oare
Vreodata pe copilul tău?

Sau poate versul ascultând
Să mi-l binecuvânţi ai vrea
Cum grav binecuvânţi şi blând,
În preajma luptei oastea ta?

Din vol. "Cântece de Auroră"
(în româneşte de Monica Pillat)

ŢARĂ DE TAINĂ

Carpaţi sonori cu schituri visătoare
Din care turma sunetelor cade,
Cerdacuri, luciul apei din ulcioare,
Pe stânci panaşul albelor cascade,

Pe lângă culmi cărări se răsucesc,
Sunt fagi ce-ntrec palate din Assur,
Iar ceţurile roze se-mpletesc,
Măreţii brazi fac ziduri împrejur,

Durea lumina, ţară tăinuită,
La tine-n braţe cel mai mult am plâns,
M-am vrut pentru vecie împietrită
Şi inima, de moarte, mi s-a strâns.

Din vol. "Din somn trezită"
(în româneşte de Elisabeta Isanov)

EROINELE NOASTRE

Întrucât de-a lungul istoriei, România a avut şi femei curajoase care nu s-au dat deoparte de la ororile războiului, găsesc prilej să ne aducem aminte cu drag de ele acum, cu ocazia primăverii, a "Mărţişorului".

Aşadar,să încep cu eroina **ANA IPĂTESCU** care, în vremuri destul de tulburi pentru ţară, nu stă mult pe gânduri şi îndeamnă masele la luptă, venind pe Podul Mogoşoaiei cu două pistoale în mâini şi strigând ,,Moarte trădătorilor! Tineri, curaj, salvaţi libertatea! (Allgemeine Osterrichische Zeitung – 20.06.1848).

Mergând mai departe în istorie, găsim pe gorjeanca **ECATERINA TEODOROIU** – născută în 1894 care, după moartea fratelui în Primul Război Mondial, se înrolează de grabă în armată, luptă eroic şi face următorul jurământ:

,,Jur să lupt până ce nu va mai răsuna pas de cotropitor pe pământul ţării mele".

,,Jur să lupt până ce ochii copiilor şi părinţilor noştri nu vor mai fi înlăcrimaţi".

,,Jur să lupt şi să răzbun pe cei căzuţi departe de apele Jiului şi de umbra Parângului".

,,Jur să lupt şi să presar peste mormintele celui căzut aici ţărână din plaiul Oltului şi apă din inima Jiului eliberat prin lupta noastră fără cruţare".

Evidenţiindu-se pentru dârzenia sa, este avansată la gradul de sublocotenent şi primeşte comanda unui pluton din Regimentul 43/59 Infanterie – Lupeni. O găsim luptând eroic în Bătălia de la Mărăşeşti, alături de general Eremia Grigorescu – care a comandat armata victorioasă de la Oituz şi Mărăşeşti. Cade eroic la 23 august 1917 în timpul bătăliei de la Mărăşeşti. Bustul său se află la Mausoleul de la Mărăşeşti, alături de mulţi alţi eroi. Rămăşiţele pământeşti au fost aduse la Tg.Jiu. De asemenea, la Tg.Jiu – Oraşul Marelui Brâncuşi – sculptorul Miliţa Petraşcu a ridicat un monument în memoria acestei eroine.

Nu putem să parcurgem mai departe ,,istoria naţională", să nu amintim de argeşanca noastră, **ELENA CHIRIŢĂ** născută în com. Bogaţi în 1917. Deşi lucra în Spitalul din Târgovişte (1941), la începutul celui de-al II-lea Război Mondial este transferată la Spitalul Z.I.303 din Bucureşti, apoi la Lipova. Aici, considerând că nu poate ajuta răniţii cum ar fi vrut,pleacă de grabă direct pe front – în linia întâi – în calitate de sanitar. Se remarcă destul de repede prin curajul său şi este primită în componenţa Regimentului 96 infanterie, la Păuliş. Participă la luptele pentru eliberarea Transilvaniei de Nord şi a Ungariei de sub jugul hitlerist.

În zilele de 19-20 septembrie 1944, o găsim pansând răniţii din Reg. 96 infanterie chiar sub focul armelor. După lupte crâncene, la 1 ianuarie 1945 este grav rănită, încearcă din răsputeri să lupte cu viaţa, dar puterile o părăsesc şi moare la 8 martie 1945. A fost înmormântată în Cimitirul Eroilor de la Radna, alături de camarazii săi de luptă din ,,Detaşamentul Păuliş". Pe mormântul său scrie: ,,Sergent Elena Şt. Chiriţă, căzută pentru patrie, în luptele de eliberare a Budapestei".

Edilii comunei Bogaţi, împreună cu primarul – prof.dr. Ion Gîrleanu, în semn de omagiu, au dat Şcolii gimnaziale din comună numele eroinei ,,ELENA CHIRIŢĂ".

Dar nu pot să închei până nu amintesc de eroismul, devotamentul şi curajul celei de-a doua regină a României, **REGINA MARIA** – Soţia Regelui Ferdinand I, care s-a implicat activ în acordarea de asistenţă medicală a răniţilor şi invalizilor de pe front în Primul Război Mondial. La iniţiativa şi implicarea Reginei Maria, s-au adunat fonduri, s-a fixat la 8 octombrie 1919, locul unde urma să se înalţe pentru început ,,Biserica Neamului", care a devenit mai târziu, locul unde s-a pus piatra de temelie pentru Mausoleul de la Mărăşeşti – la 6 august 1923.

,,Cinstiţi pe cei care pentru ţara lor au căzut. Pomenirea lor este o fală pentru veacurile ce vor veni".

,,Nu vărsaţi lacrămi pe mormintele eroilor, ci mai curând slăviţi-i în cântece aşa ca faima numelui lor să rămână un ecou prin legenda veacurilor". Regina Maria.

La 18 septembrie 1938 în prezenţa regelui Carol al II-lea s-a desfăşurat ceremonia inaugurării Mausoleului, unul din cele mai mari din Europa la acea vreme.

Să nu uităm: la noi în judeţ, la Mânăstirea Curtea de Argeş se odihnesc toţi regii României.

Nuşa Cantemir

Retevoieştiul milenar (5)

(continuare din numărul precedent)

ISTORICUL BISERICII

Încă mult timp după reînfiinţarea satului care s-a spart (depopulat) prin moartea şi fuga oamenilor din cauza molimei de ciumă (1716-1719), acei ce au venit şi s-au stabilit definitiv în aceste locuri, cele 5-6 familii care au mai rămas în viaţă după această molimă, s-au folosit tot de vechea biserică care se găsea pe vatra satului părăsit, cu toate că atât ei cât şi acei care au venit din Ardeal, Oltenia şi Argeş, de s-au stabilizat în acest sat, şi-au construit locuinţele cu mult mai la miază-zi şi apus decât locul unde a fost vechiul sat.

Pe lângă vechimea prea mare a bisericii, care nu mai putea să fie folosită cum trebuie ca loc pentru rugăciune, precum şi depărtarea mare faţă de majoritatea locuinţelor sătenilor care se găseau îm partea de sud a actualului sat, îi făceau mereu să se gândească la zidirea unui alt locaş de rugăciune, mai aproape de majoritatea sătenilor, mai în mijlocul satului. Dar lipsa banilor necesari pentru a se putea îndeplini această dorinţă îi făcea să renunţe la acest gând, mai ales că proprietarul satului, proprietarul moşiei pe care se găsea satul aşezat – stolnicul Scarlat Drugănescu – nu promitea nimic, cu toate că, după documente, reise clar că boierul Scarlat Drugănescu era om cu vază, care pe lângă rangul boieresc de – stolnic –, a fost şi ispravnic al judeţului Muscel în mai multe rânduri.

Următoarea întâmplare vine să satisfacă, să se îndeplinească acestă dorinţă a majorităţii sătenilor.

Se spune că la câtva timp după repopularea satului spart din cauza molimei de ciumă s-a stabilit aici Barbu sau Bărbucă, de fel din Răşinarii Sibiului, fugit de acolo din cauza urmărilor răscoalei lui Horia, Cloşca şi Crişan (1784).

Într-una din zile, pe când se găsea cu oile la păscut pe locul unde a fost vatra satului vechi, umblând prin casele părăsite, a găsit, după cum spuneau unii bătrâni, sub treptele hanului boieresc, iar după alţi bătrâni, sub treptele unei case boiereşti, o ladă de fier plină cu monede de aur. Sub capacul lăzii, deasupra banilor s-a găsit un pergament din piele, de iepure sau de miel, pe care erau scrise următoarele cuvinte:

„Cine va găsi aceşti bani să refacă din temelie biserica noastră. Numai acei ce îi vor mai rămâne după ce va reface această biserică poate să-i mănânce sănătos. În cazul când nu va îndeplini dorinţa noastră, să fie blestemat de toţi sfinţii părinţi ce au luat parte la Sinodul ecumenic de la Niceea şi să-i verse şi lui maţele ca lui Arie".

Om cinstit şi cu teamă de Dumnezeu, Bărbucă s-a dus la preotul Marcu, i-a spus şi lui despre comoara găsită, după care împreună au mers la proprietarul satului, boierul Drugănescu, care în acel timp (1794) ocupa funcţia de ispravnic al judeţului Muscel.

Văzând cinstea ireproşabilă a lui Bărbucă şi mai cu seamă dorinţa lui şi a preotului de a se îndeplini întocmai cele scrise pe pergament, împreună – boier, preot şi clăcaş – au luat hotărârea de a reface din temelie biserica satului, dar nu tot pe vechea temelie, ci ceva mai jos, la 1 km sud de vechea biserică, pentru a fi aproape şi de locuinţe.

În urma acestei hotărâri s-au luat măsuri de a se mai face cărămidă pentru ziduri, de a se aduce din timp lemnele necesare pentru arsul cărămizii, pentru grinzi, căpriori, laţi şi pentru schela de lucru. S-au luat măsuri de s-a stricat biserica cea veche, de unde s-a adus tot materialul găsit bun pentru a fi folosit şi la biserica cea nouă.

După ce totul a fost gata, cărat şi aranjat cum trebuie în jurul locului unde avea să se construiască biserica, s-au adus meşterii zidari, care după planul arătat de boier, au măsurat şi bătut ţăruşii necesari pentru a se vedea pe unde să se facă şanţurile pentru temelie, precum şi ce lărgime trebuie să aibă aceste şanţuri.

Se spune că preotul Marcu părându-i-se că biserica, atât cât s-a măsurat pe teren pentru a se săpa şanţurile pentru temelie, va fi mică pentru viitorul sat, cu aprobarea boierului, împreună cu Bărbucă, au căutat ca, în timpul când meşterii zidari nu erau la măsurătoare, au făcut prin această schimbare ca aceşti ţăruşi să vină înlăuntrul bisericii.

(va urma)

NR: textul redat a fost selectat de Vasile Dorin Ghilencea, fiu vrednic al comunei, din cartea învăţătorului Vasile A. Popescu, "Biserica din Retevoieşti – jud. Argeş", cu încuvinţarea dnei. Adela Păunescu, fiica autorului.

“Carpatica” în sezonul rece

În noiembrie, Cenaclul “Armonii carpatine” a încântat din nou auditoriul.

...tot în noiembrie, Centrul Cultural Piteşti a găzduit o lectură publică din cărţile lui Nicolae Cosmescu.

…şi tot în noiembrie, V.D. Ghilencea şi-a lansat cea mai recentă creaţie a sa.

Nic Petrescu primind de la V.D. Ghilencea Premiul pentru epigramă

În decembrie, la premiile revistei, Constantin Samoilă a fost port-drapelul grupului vocal “Armonia”.

2015 a început cu o lectură publică din lirica lui Constantin Vărăşcanu.

Ilzi Sora a fost recompensată cu Premiul pentru proză.

Cum doamna Carmen Salub nu apare în imagini, facem dovada distincţiei obţinute.

Pentru implicare în promovarea revistei, Marius Chiva a primit Diploma de excelenţă.

Premiul special a fost decernat Primăriei Municipiului Piteşti.

Anul şi premiul. De data aceasta, Bogdana-Elena Simionescu a strălucit la secţiunea eseu/reportaj.

Premiul pentru poezie i-a revenit în 2014 lui Adrian Mitroi.

Din partea revistei Carpatica, tuturor doamnelor şi domnişoarelor

